

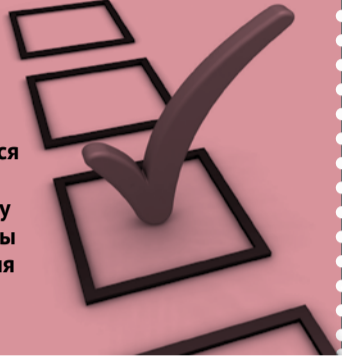

4 АД ПРЫПАВЕСЦІ ДА ЗАГАДУ

Хто сказаў, што на вяршыні ўладнай «вертыкалі» не здольныя ўсвядоміць маштаб праблем, якія насоўваюцца на нас?

5 ВЫБАРЫ-2015: ЗА КАГО ПАДПІСВАЕМСЯ?

У Беларусі сваёй чарадой ідзе электаральная кампанія. Мы прайшліся па пікетах некаторых прэтэндэнтаў на пасаду кандыдата ў прэзідэнты і задалі ім аднолькавыя пытанні. Прапануем іх адказы

13 ЯК ЖЫВУЦЬ У ДНР

Пра тое, як жывуць у самаабвешчаных рэспубліках, журналісту НЧ Алегу Новікаву распавядае данецкі чыгуначнік і прафсаюзна актывіст Іван Сурмін

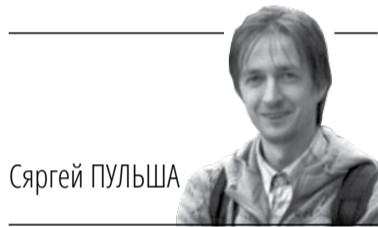
15 ІГАР ВАРШКЕВІЧ: «МАРУ БОЛЬШ ЧАСУ НАДАВАЦЬ УНУЦЦЫ!»

У будучым такім музыкантам, як Варашкевіч, знойдзецца месца і ў Беларускам саюзе кампазітараў, і на канцэртах з нагоды самых важных мерапрыемстваў

Адзіны дэ-факта

Што не здолелі лідары беларускай апазіцыі, могуць зрабіць лета і спэка

Сяргей ПУЛЬША

Да заканчэння збору подпісаў за кандыдатаў у прэзідэнты застаўся тыдзень. Каманды патэнцыйных кандыдатаў рэгулярна рапартаюць пра сабраныя імі подпісы. Працэс ідзе марудна.

На момант напісання матэрыялу трое прэтэндэнтаў заявілі, што ўжо сабралі неабходныя сто тысяч подпісаў. Самая вялікая колькасць — аж паўмільёна — у Аляксандра Лукашэнкі (хто б сумняваўся!). Пра сто тысяч заявілі Віктар Цярэшчанка і Сяргей Гайдукевіч.

Штаб Таццяны Караткевіч налічыў 75.000 подпісаў у яе падтрымку, казачы атаман Мікалай Улаховіч кажа пра 72.000. Лідар партыі «Справядлівы свет» Сяргей Калякін назбіраў 54.000, а старшыня Аб'яднанай грамадзянскай партыі Анатоля Лябедзька — 42.000. Іхнія шанцы дасягнуць неабходнага 100-тысячнага бар'ера для рэгістрацыі выглядаюць не самымі перспектыўнымі.

Ці верыць агучаным лічбам? Канешне, гэта справа кожнага, але...

Пакуль нашая газета была ў адпачынку, я паспеў з'ездзіць да бацькоў у Гомель. У самы «смачны» для зборшчыкаў подпісаў раён «Гомсельмаша». Там, дзе пераважае вялікія дзевяціпавярховікі і амаль няма прыватнага сектара. Там, дзе галоўнае прадпрыемства планавала скараціць пяць тысяч чалавек. Там, дзе людзі ў асноўным незадаволеныя ўладай і ўзгадваюць сітуацыю на прадпрыемстве 90-х гадоў. І ў аўтобусах ды тралейбусах размаўляюць пра «падатак на вяселле», — што з

грошай, падораных маладым, трэба плаціць збор.

У раёне, па якім я хадзіў кожны дзень, я бачыў толькі пікеты за Аляксандра Рыгоравіча. І толькі адзін раз за тыдзень бачыў, як нехта там ставіў подпіс. Адзіны апазіцыйны пікет — у падтрымку Анатоля Лябедзькі, стала стаіць у іншым раёне, ля цэнтральнага ўнівермага. І яшчэ адзін — за Калякіна, у іншым раёне, на вуліцы Мазурава.

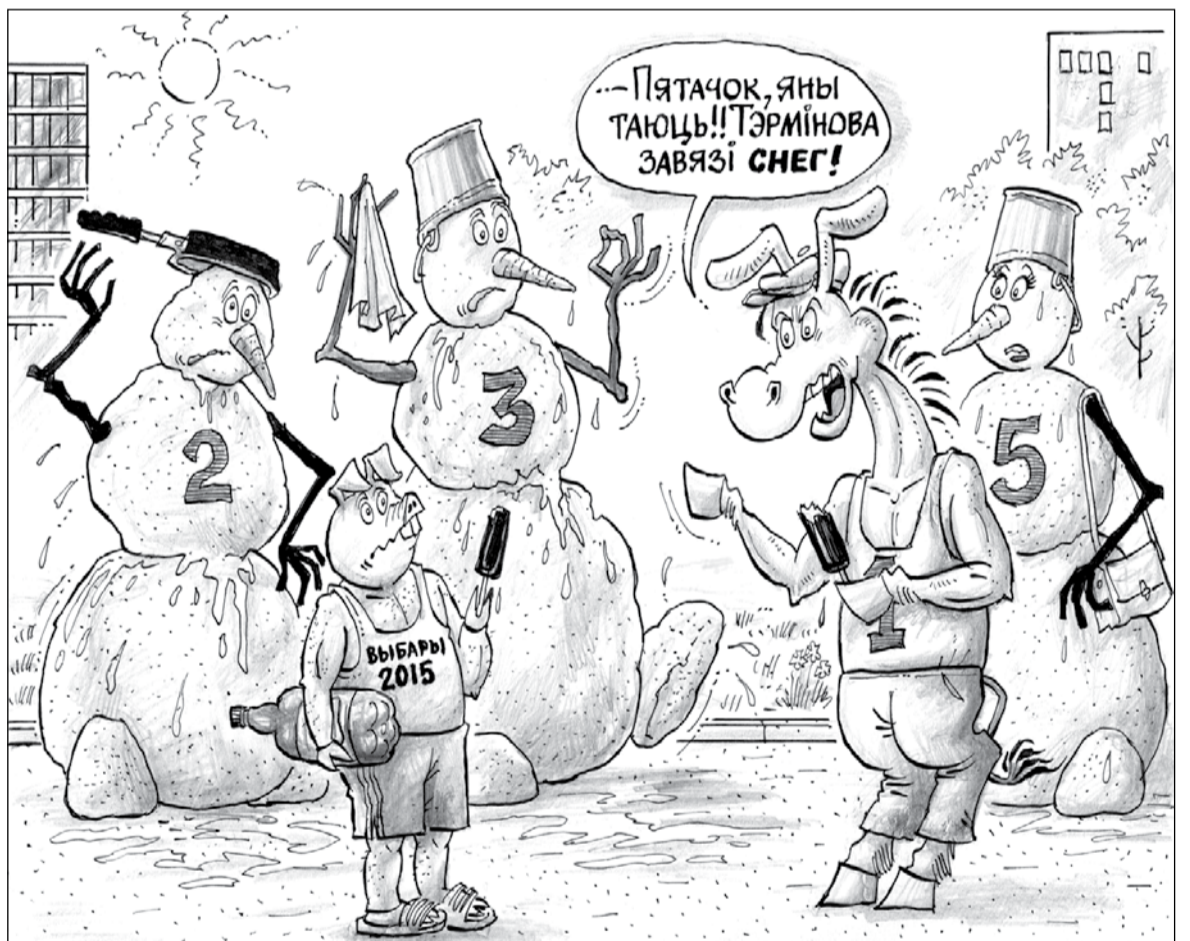
Што тычыцца абыходу кватэраў, то аддам належнае Сяргею Гайдукевічу, іх група да нас завітала.

Можа быць, прэтэндэнты ў прэзідэнты сканцэнтраваліся на Мінску, спрабуючы выціснуць усё, што можна, з ягонага двухмільённага насельніцтва? Але ж і Гомель — другі па колькасці насельніцтва горад у Беларусі.

Што яшчэ заўважна з летняга адпачынку? Амаль пустыя гарады. Калі ў Мінску яшчэ народ так-сяк соўваецца на працу і назад, то ў Гомелі амаль усе параз'ехаліся па лецішчах і гарадах. У аўтобусы ў напрамку Поўдня — Чарнігава, Кіева і Адэсы — не патрапіць. Народ масава едзе адпачываць, чаму спрыяе эканамічная сітуацыя на Украіне. Беларусы там выглядаюць «багаценькімі Бурацінамі», і тыя, хто не палохаецца «бандэраўцаў», цалкам можа дазволіць сабе някешкі адпачынак ля Адэсы.

Тыя, хто не мае мажлівасці з'ехаць, адседжваецца па кватэрах, ратуючыся ад анамальнай спёкі. Аднак, як я ўжо казаў, за ўвесь час знаходжання ў Гомелі «на пакватэрным абыходзе» я бачыў толькі адну групу патэнцыйнага кандыдата ў прэзідэнты.

Верыць у тое, што хтосьці (апроч Аляксандра Рыгоравіча, за якога працуе «адміністрацыйны рэсурс») ужо зараз без вялікіх цяжкасцяў набраў сто тысяч подпісаў, мне, з маіх асабістых уражанняў, не выпадае. Асабліва, калі гэта тычыцца не вельмі вядомых асобаў, кшталту Улаховіча альбо Цярэ-

**21 жніўня
— апошні
дзень падачы
сабраных
подпісаў
для праверкі**

шчанкі. Апошні, у адрозненне ад казацкага атамана, хоць не першы раз у прэзідэнцкай кампаніі ўдзельнічае.

Канешне, праз тыдзень мы ведаем, хто і колькі на самрэч назбіраў. 21 жніўня — апошні дзень падачы сабраных подпісаў для праверкі ў выбар-

чыя камісіі. Можа быць, яны нам дакладна раскажуць, хто подпісы сапраўды сабраў, а хто іх «маляваў». Гэта будзе залежаць ад сцэнары, які зараз абярэ ўлада: «вольніца для ўсіх», як было ў 2010-м, альбо «жорсткі адсеў», які прагназавалі напярэдадні палітолагі.

Прыгадваючы 2010 год, заўважу, што ў найлепшай маральнай сітуацыі апынуліся тады «зьяленыя», якія шчыра прызналіся, што не сабралі неабходнай колькасці для рэгістрацыі свайго кандыдата, і годна сышлі з прэзідэнцкай кампаніі. У далейшым яны пазбеглі «разборак» сярод апазіцыі і абвінавачванняў у тым, што гэта «Лукашэнка дапусціў іх да перадвыбарчай гонкі».

Можа атрымацца цікавая сітуацыя, калі шляхам «зьял-

ных» пойдучь Сяргей Калякін і Анатоля Лябедзька. Нагадаю, што Таццяна Караткевіч заяўляла пра дзве тысячы сябраў сваёй ініцыятыўнай групы. Калі верыць, што за яе сабрана 75 тысячаў подпісаў, то за тыдзень да заканчэння збору кожнаму з яе валанцёраў трэба здабыць толькі дванаццаць з паловай аўтографуў выбаршчыкаў, каб дасягнуць неабходных для рэгістрацыі ста тысячаў.

Калі Калякін і Лябедзька годна сыдуць з дыстанцыі, Караткевіч апынаецца дэ-факта «адзіным кандыдатам у прэзідэнты ад дэмакратычных сілаў». Тое, пра што два гады не здолелі дамовіцца лідары беларускай апазіцыі, — абраць адзінага кандыдата ў прэзідэнты ад дэмакратыі, — могуць зрабіць лета і спэка.

Справу Нікалайчык зноў адправілі на дапрацоўку

Генадзь КЕСНЕР

Адправіць справу Вольгі Нікалайчык на дапрацоўку з-за хібаў у афармленні пратаколаў аб адміністрацыйных правапарушэннях — такі вердыкт вынесла суддзя суда Цэнтральнага раёна Мінска Таццяна Рак 12 жніўня.

Гэта быў ужо трэці разгляд справы Вольгі Нікалайчык за апошнія месяцы. У сераду адзіны сведка з боку органаў аховы правапарадку Паплаўскі на судовое пасяджэнне не з’явіўся па невядомых прычынах — прынамсі, сакратарыят суда пра іх нічога не ведаў.

24 мая 2015 года суд Цэнтральнага раёна сталіцы абвінавачваў Вольгу Нікалайчык і праваабаронцу Кацярыну Садоўскую ў брыдкаслоўі і супраціўленні супрацоўнікам міліцыі (артыкулы 17.1 і 23.4 Кодэкса аб адміністрацыйных правапарушэннях) і пастанавіў арыштаваць Вольгу Нікалайчык на 13 сутак, а Кацярыне Садоўскай прызначылі штраф у амаль 11 мільёнаў рублёў.

У чым справа

29 красавіка рэжысёрку і фрылансера Вольгу Нікалайчык затрымалі каля пасольства Расійскай Федэрацыі падчас перформанса «касметычка байкераў», прымеркаванага да прыезду байкераў з прапуцінскага клуба «Начныя ваўкі» ў Беларусь.

Вольга Нікалайчык абскардзіла пастанову суда Цэнтральнага раёна ў Мінскі гарадскі суд. 24 ліпеня сталічны суд адмяніў пастанову суда Цэнтральнага раёна па гэтай справе, калі суддзя М. Лапко прыйшоў да высновы, што суд першай інстанцыі не ў належнай меры высветліў, ці было здзейснена адміністрацыйнае правапарушэнне, альбо вінаватая асоба ў яго здзяйсненні і ці падлягае асоба адміністрацыйнай адказнасці.

Так, не былі ўстаноўлены і не апытваліся грамадзяне, у дачыненні да якіх было здзейснена правапарушэнне, прадугледжанае арт. 17.1 КаАП. Апроч таго, суд звярнуў увагу на той факт, што на відэазапісе камер знешняга назірання, прадстаўленым пасольствам Расійскай Федэрацыі, Вольга Нікалайчык непадпарадкавання супрацоўнікам міліцыі не аказвала, не хапала іх за форменную вопратку, на зямлю не клалася. Таму суд прыйшоў да высновы, што пастанова, вынесена раённым судом, з’яўляецца

заўчаснай, і накіраваў справу на новы разгляд у той жа суд Цэнтральнага раёна сталіцы.

Без сведкі

Сведка Паплаўскі, які стаў галоўным «зачыншчыкам» справы, 12 жніўня на суд не з’явіўся. Але суддзя Рак нібыта не звярнула на гэты ўвагі, хоць прысутныя былі ўпэўнены, што ў такім выпадку разгляд справы можа быць перанесены да з’яўлення ахоўніка амбасады Расіі ў судзе. Суд сапраўды адкладзены, але з іншай фармулёўкай.

Суддзя Таццяна Рак зачытала пратаколы аб парушэннях адміністрацыйнага кодэкса, пасля чаго Вольга Нікалайчык, адмовіўшы сваю віну, хадайнічала пра прагляд суддзёй відэадоказаў. Суддзя Рак іх прагледзела. І на месцы пастанавіла перанакіраваць справу на дапрацоўку, паколькі ўгледзела недахопы і парушэнні ў пратаколах, бо ў іх не было ўказана дакладнае месца здзяйснення адміністрацыйнага правапарушэння і не напісана, каму дакладна рабілі заўвагі.

Сфабрыкаваная справа

Сама Вольга Нікалайчык у сваім выступе на судовым пасяджэнні назвала справу сфабрыкаванай. Паводле яе словаў, ні яна, ні Кацярына Садоўская на зямлю не клаліся, супраціву выкліканым Паплаўскім міліцыянтам і яму самому не аказвалі, у міліцэйскую машыну селі самі, без усялякіх высілкаў з боку праваахоўнікаў. Пры гэтым голасу не павышалі і мацюкамі не ляліся.

Было відаць, што і відэазапіс, які прагледзела суддзя, сведчыў пра тое, што праўда на баку Нікалайчык, а не Паплаўскага і іншых праваахоўнікаў. Таму і знайшла спадарыня Рак нагоду, каб не браць на сябе адказнасць за вынясенне вердыкту па гэтай справе. І з фармальна-тэхнічных прычын накіравала справу на дапрацоўку.

«Справа яшчэ працягнецца, бо яе накіравалі на дапрацоўку, але відавочна і для іх, і для ўсіх, што справа сфабрыкаваная, што парушаюцца законы, што судовыя органы, — сказала «Новаму Часу» Вольга Нікалайчык пасля заканчэння судовага пасяджэння. — Выракі выносяцца па званку. Я не магу сказаць за іншых актывістаў, але мяне гэтыя ніколі не спыніць. Мяне могуць спыніць нейкія іншыя рэчы — здароўе альбо нейкі жаклівы форс-мажор. Бо нехта мусіць нешта рабіць. Можа, я не спыню гэтых начных тхароў, не пераламлю ход падзеяў у краіне. Можа, гэтага мала, але я раблю тое, што магу, — гэта мае фільмы і вось такая дзейнасць».

Статкевіч: пяты Дзень народзінаў за кратамі

Навошта ў Мінску помнік мараку «Курска»

Таццяна ШАПУЦЬКА

Напярэдадні новага навучальнага года на тэрыторыі мінскай сярэдняй школы №134 (мікрараён Серабранка) усталявалі дзіўны мемарыял — помнік з прымацаванымі шылдамі, абнесены агароджаю, унутры якой размешчаны якар, ланцуг і некаторыя дэталі.

На знаку паведамляецца, што гэты фрагменты корпусу і якарнага ланцуга з падводнай лодкі «Курск», якая затанула ў 2000 годзе ў Баранцавым моры. Нагадаем, тады на падлодцы загінулі 118 маракоў.

На іншай шылдзе ля ўваходных дзвярэй школы пазна-

чана, што піянерская дружина школы носіць імя капітана 2-га рангу Сяргея Дудко, які служыў маракам на «Курску». Пра Сяргея Дудко інфармацыі ў інтэрнэце няма — бацькі родам з Брэсцкай вобласці, сам ён нарадзіўся і жыў у Мурманскай вобласці Расіі. На «Курску» служыў памочнікам камандзіра атамнай падводнай лодкі. Пасля трагедыі па ініцыятыве «Беларуска-расійскага брацтва» піцёрская школа №134 была названая імем Сяргея Дудко, у навучальнай установе цяпер размяшчаецца музейная экспазіцыя, прысвечаная экіпажу падлодкі. У 2003 годзе сталае шэфства над гэтай школай узяла мінская сярэдняя школа №134, дзе, дарэчы, функцыянуюць кадэцкія класы. Таксама шэфамі выступілі сярэдняя школа №1 Пінска і ААТ «Пінскае прамыслова-гандлёвае аб’яднанне «Палессе». За грошы беларусаў у піцёрскай школе быў абсталява-

Палітык Мікалай Статкевіч 12 жніўня сустрэў свой 59-ты звычайны, не юбілейны Дзень народзінаў. Але і надзвычайны, своеасаблівы юбілейны, бо гэта пяты Дзень народзінаў запар, які ён сустракае ў турме.

Палітычны вязень №1. Адзіны з дэмакратычных кандыдатаў, што супрацьстаялі Лукашэнку на папярэдніх прэзідэнцкіх выбарах. Пяць год — ад выбараў да выбараў — яго трымаюць за кратамі. Каб зламаць, застрашыць, пазбавіць сілы волі, скарыць. Прымусяць падаць прашэнне аб памілаванні і тым перад усімі выявіць слабінку, прызнаць неіснуючую віну, і такім чынам назаўсёды выкрасліць сябе з шэрагу моцных і шчырых палітыкаў.

Статкевіч перамог сістэму. Гонар і годнасць, мужнасць і нязломнасць, з якімі Мікалай Статкевіч пяць год запар трымае ўдар, надалі гэтай даце — пятому дню народзінаў у турме — яскравы знакавы сэнс сімвалу супраціву. Легендарны Статкевіч. Здароўя табе, Мікола, каб вытрымаць фізічна. Маральная перамога за табой. Воля чакае цябе.

Аляксей Кароль

ны кампутарны клас, Мінгарвыканкам вырабіў для школы мемарыяльную дошку.

Дарэчы, на чые грошы быў усталяваны помнік у Мінску — на памятным знаку звестак няма, аднак супрацоўніца школы ў неафіцыйнай размове паведаміла, што спонсары з Санкт-Пецярбургу. Таксама яна распавяла, што многіх мінакоў абурала намагальная форма помніка, якая зусім не падыходзіць да школьнага двара, ды яго пафаснасць — маўляў, можна было б усталяваць звычайную мемарыяльную дошку, тым больш, што Сяргей Дудко не вучыўся ў гэтай школе і нават не жыў у Мінску.

Рэакцыя навучэнцаў ды іх бацькоў невядомая, памятна знак усталявалі летам падчас вакацыў. Супрацоўнікі школы таксама расказалі, што 12 жніўня знак дабраславіў святар, а 17 верасня адбудзецца ўрачыстае адкрыццё помніка.

Ігару Аліневічу зноў пагражае спагнанне

Як распавяла маці палітзняволенага Валянціна Аліневіч, бліжэйшым часам Ігар чакае рашэння пра новую меру спагнання.

На гэты раз адміністрацыя калоніі «Віцьба-3» прычэпілася да вопраткі. Раз на месяц зняволеныя ўсім атрадам у вызначаны дзень прасуюць свае робы. У гэты дзень яны апранаюць свае спартовыя касцюмы. Такі дзень адбыўся і на мінулым тыдні, але па выніку на Аліневіча склалі рапарт «за хаджэнне не па форме». Цяпер чакаецца рашэнне аб меры спагнання. Мінулыя разы каралі за наступнае: ёсць графік дзяжурстваў па прыборцы, там пішацца прозвішча адказнага алоўкам, потым сціраюць адно

імя, пішуць «Аліневіч» і прыцягваюць яго за тое, што ён нібыта не выйшаў на прыборку. Па выніках усіх спагнанняў Ігара пазбавілі перадачаў і спатканняў. Бліжэйшая перадача можа адбыцца ў лютым 2016 года, калі не пазбавяць, канешне», — кажа маці палітзняволенага.

За час знаходжання ў «Віцьбе-3» Ігар Аліневіч атрымліваў шэсць разоў ШІЗА, агулам адбыў там 70 сутак. Зараз ён абскарджвае неправамерныя дзеянні адміністрацыі ў дачыненні да яго, але пакуль безвынікова.

Дэпартамент выканання пакаранняў (ДВП), але спецчастка адмовіла ў перасылцы скаргі. Адказ ён так і не атрымаў», — адзначае Валянціна Аліневіч.

27 ліпеня 2015 года Ігар Аліневіч накіраваў у ДВП яшчэ адну скаргу на начальніка атраду Дзмітрыя Красоўскага, які адмовіўся прадставіць вязню правільны ўнутранага распарадку (ПУР), спасылаючыся на тое, што ПУР толькі для службовага карыстання. Якім будзе адказ — можна толькі здагадацца.

Акрамя таго, у калоніі ўводзяцца ўсё новыя і новыя абмежаванні і забароны. Так, забралі ўсе кодэсксы, не дазваляюць, як і раней, карыстацца юрыдычнай літаратурай. Шмат лістоў да Ігара Аліневіча не даходзяць, асабліва з-за мяжы.

Выбары–2015: За каго падпісваемся?

Арцём ЛЯВА

У Беларусі сваёй чарадой праходзіць электаральная кампанія. Мы прайшліся па пікетах некаторых прэтэндэнтаў на пасаду кандыдата ў прэзідэнты і задалі ім аднолькавыя пытанні. Прапануем іх адказы.

Навошта ваш кандыдат ідзе на выбары?

На пікеце Анатоля Лябедзькі прысутнічаў сам прэтэндэнт, які даў разгорнуты адказ:

— На выбары мы не ідем, наша мэта — дамагчыся, каб выбары былі. Дзеля гэтага мы ўдзельнічаем у цяперашняй палітычнай кампаніі, у якой мы вызначылі канкрэтныя мэты і задачы: па-першае, сабраць доказы, што свабодных і сумленных выбараў у нас няма, і праз гэта не дапусціць міжнароднай легітымацыі нашага кіраўніка, па-другое, мы ставім амбітную мэту — павялічыць колькасць удзельнікаў палітычнага працэсу, бо той грамадска-палітычнай талакой, якую мы зараз маем, немагчыма ставіць амбітныя задачы, быць сілай уплыву на грамадства і сілай удзельнічаць у ўладзе. А лежачы на канапе новых людзей не знойдзеш. У нас ёсць пэўная выпрацаваная стратэгія ўдзелу ў кампаніі, калі мы выкарыстоўваем магчымасці, якія дае нам закон, і не дазваляем уладам маніпуляваць намі. У нас ёсць рашэнне штабу на 100% выкарыстаць стратэгію мінулай парламенцкай кампаніі. Тады нас не было ў бюлетэнях. Мы не дазволім уладам напісаць нам 0,5% падтрымкі і спекуляваць гэтымі лічбамі. У людзей няма цікавасці да выбараў, але ёсць цікавасць да нашага паслання. Нам хацелася б скарыстаць магчымасць публічных выступаў на радыё і тэлебачанні і на гэтых выступах расставіць кропкі над «і».

Яўген Рыбакоў, сябра Союму ПБНФ і сябра ініцыятыўнай групы Таццяны Караткевіч, упэўнены, што ягонае прэтэндэнтка ідзе на перамогу:

— Наш кандыдат ідзе, каб перамагчы і стаць прэзідэнтам, каб навесці парадак у краіне. Галоўная яе задача — дабівацца

падвышэння дабрабыту простых грамадзянаў.

На перамогу спадзяецца і сябра ініцыятыўнай групы Сяргея Гайдукевіча, каардынатар па зборы подпісаў Мінскага раёна Аляксандр Піліпчук. Але ён таксама ўважае за добры вынік — самую магчымасць прарэкламаваць ЛДЦПБ:

— Любы кандыдат ідзе на выбары, каб перамагчы. У дадзеным выпадку, калі не атрымаецца перамагчы, — паўдзельнічаем, нагадаем людзям пра тое, што мы ёсць. Любы кіраўнік палітычнай партыі мусіць удзельнічаць у выбарах, калі не дзеля перамогі, то дзеля піяру.

Сябра ініцыятыўнай групы Аляксандра Лукашэнкі Яўген (прозвішча не назваў) патлумачыў удзел Лукашэнкі ў выбарах ягонае стоадсоткавай упэўненасцю ў сабе:

— Мабыць, ён упэўнены, што можа нешта карыснае зрабіць для краіны, упэўнены ў сваіх сілах, у тым, што абраны шлях правільны.

Студэнтка ВНУ, сябра ініцыятыўнай групы Віктара Цярэшчанкі, якая прасіла не фатаграфаваш яе і не ўгадваць прозвішча, каротка паведаміла, што яе прэтэндэнт ідзе на выбары, каб заваяваць сімпатыі выбаршчыкаў і стаць прэзідэнтам.

Ці зможа ваш кандыдат перамагчы ў існуючай сістэме?

— Перамагачь альбо прайграць у сённяшніх выбарах немагчыма. Перамогу вызначаюць лічбы, атрыманыя пры сумленным падліку галасоў, а мы маем справу з чыстай маніпуляцыяй. Мы можам сказаць, што выйгралі кампанію, калі не дапусцім легітымацыі Лукашэнкі, і калі ў нашых шэрагах з'явіцца дастаткова многа новых, цікавых, энергічных, амбітных людзей, гатовых працаваць на перамены, — адказаў старшыня АГП Анатоль Лябедзька.

Сябра ІГ Таццяны Караткевіч аптымістычна заявіў, што яна можа перамагчы, калі беларускія грамадзяне яе падтрымаюць:

— Мы чакаем нашых грамадзян у Мінску на праспекце Незалежнасці, прыходзьце і падпісвайцеся за нашу прэтэндэнтку. Людзі прыходзяць масава. Гэта будзе замест плішчы. Тут не будуць збіваць палкамі міліцыянты.

Прадстаўнік Сяргея Гайдукевіча не сумняваецца ў справядлівасці айчыннага выбарчага заканадаўства:

— Канешне, мы ні ў якім разе не спрабуем перамагчы нейкім радыкальным чынам. Будзем змагацца за пасаду прэзідэнта выключна законным шляхам. Наш Выбарчы кодэкс стварае для ўсіх кандыдатаў роўныя магчымасці, — перакананы Аляксандр Піліпчук.

Сябры ІГ Лукашэнкі і Цярэшчанкі заявілі пра магчымасць перамогі свайго прэтэндэнта з рознай, адпаведнай статусу, ступенню упэўненасці.

Чым ваш кандыдат лепшы за астатніх?

— Мы для сябе бачым адзінага апанента — існуючы рэжым на чале з А. Г. Лукашэнкам. Таму ў якасці прывабнай эканамічнай альтэрнатывы таму, што здзяйсняў Лукашэнка на працягу 20 гадоў, мы прапануем праграму «Мільён новых працоўных месцаў». Мы таксама прапануем іншае бачанне сістэмы кіравання і палітычнай сістэмы краіны, якое сабрана ў так званай «Малой канстытуцыі», — адзначыў старшыня АГП.

Бэнэфаец Яўген Рыбакоў, які збірае подпісы за Таццяну Караткевіч, адказаў проста:

— Наша кандыдатка маладзейшая і мацнейшая. Маладосць не адняць. Яна, у адрозненне ад многіх нашых мужчын, яшчэ і смелая. Гэта праўда, за якім можна пайсці.

— Наш кандыдат імкнецца аб'яднаць беларусаў, якія ходзяць як пад чырвона-зялёным, так і пад бел-чырвона-белым

Як адаб'юцца выбары 2015 года на лёсах дэмакратычных актывістаў, якая будучыня чакае паслявыбарную Беларусь, — загадка

сцягам, — дадаў сябра ініцыятыўнай групы Алесь.

Прадстаўнік ІГ Лукашэнкі нашае пытанне трошкі збытаньжыла:

— Нават не ведаю, што вам сказаць. Наш кандыдат ужо не першы год паказвае сябе ў справе. Ягоня справы і вынікі навідавоку. Годнай альтэрнатывы Лукашэнку мы не бачым. Жыццё змяняецца, перад краінай з'яўляюцца новых выклікі, як унутраныя, так і знешнепалітычныя. Наш кандыдат яшчэ можа шмат чаго карыснага зрабіць на пасадзе кіраўніка краіны.

— Кожны чалавек у чымсьці здольны і выбітны. Я не магу сказаць, што Віктар Цярэшчанка лепшы альбо горшы. Ён хоча рэалізаваць свае эканамічныя праекты, якія дапамогуць нашай краіне выйсці з крызісу, — сказала студэнтка, якая збірае подпісы за эканаміста.

— Чым лепшы? Па-першае, у яго вялікі палітычны досвед. Ён шмат гадоў у палітыцы, быў таксама дэпутатам парламента, працаваў у міністэрстве, быў спецпрадстаўніком, выконваў інтэрнацыянальныя абавязкі. Ваенны чалавек кепскім не бывае, — бадзёра адрапартаваў

Аляксандр Піліпчук, сябра ІГ Гайдукевіча.

Ці зарэгіструюць вашага кандыдата?

На думку прэтэндэнта ў кандыдаты Анатоля Лябедзькі, улада будзе рэгістраваць усіх, хто здасць хоць нейкія подпісы, нават калі іх не будзе 100 тысяч. Такая палітычная ўстаноўка з боку рэжыму.

— Мы ў гэты гульні не гуляем і найперш будзем сумленнымі самі з сабой. Паколькі няма выбараў, змагацца за падтрымку, якая выражаецца ў лічбах і ставіцца занадта драматычна, калі не будзе тых сто тысяч подпісаў, мы не будзем. Галоўныя намаганні мы прыкладаем, каб скарыстаць магчымасці, якія нам дае кампанія для рэалізацыі нашых мэтаў і задачай: недапушчэння легітымацыі Лукашэнкі і павелічэння колькасці заангажаваных у палітычны працэс грамадзян. Мы гэта пачалі рабіць значна раней. Я ўжо два месяцы вандрую па краіне, наведваю рынкі, праходзя буйныя прадпрыемстваў, бяру мегафон і выступаю перад людзьмі. Калі нам удалася сабраць 100 тысяч подпісаў, мы зробім яшчэ крок. У нас яшчэ нейкі шанец ёсць, але для гэтага хуткасць збору подпісаў неабходна павялічыць, — кажа спадар Лябедзька.

Са старшынёй АГП пагаджаецца і сябра ІГ Таццяны Караткевіч Яўген Рыбакоў:

— Я лічу, што зарэгіструюць усіх, нават тых, хто не назбірае галасоў. Гэта выгадна ўладзе, каб расцягнуць галасы выбаршчыкаў з альтэрнатывы Лукашэнку поглядамі.

Сябра ІГ Сяргея Гайдукевіча на 100% упэўнены ў тым, што ягонае прэтэндэнта зарэгіструюць, і адзначае, што неабходная колькасць подпісаў ягонае камандай нібыта ўжо сабраная, а пікеты стаяць выключна як інфармацыйныя. У рэгістрацыі ўпэўнены таксама сябры ІГ Лукашэнкі і Цярэшчанкі, з якімі мы размаўлялі.

Такім чынам, палітычная кампанія пад назвай «прэзідэнцкія выбары» працягваецца. І калі агульны фармальны вынік праказаць даволі проста, тое, як адаб'юцца выбары 2015 года на лёсах дэмакратычных актывістаў, што ўсё-такі ўвязаліся ў кампанію, якая будучыня чакае паслявыбарную Беларусь, — загадка.

Як спажыўцу абараніць свае правы

Кірыл СТАСЕЛЬКА

Штогод Мінгандлю вядзе маніторынг парушэнняў правоў спажыўцоў. На абароне спажыўцоў стаяць і шматлікія грамадскія аб'яднанні. А якія правы ёсць у спажыўцоў і як імі правільна скарыстацца? Куды звяртацца, калі вам прадалі някасны тавар? Як вярнуць свае грошы? Пра ўсё гэта — наша інфаграфіка.

ПРАВЫ СПАЖЫЎЦА

У выпадку рэалізацыі тавару неналежавай якасці

Спажывец, якому прададзены тавар неналежавай якасці, калі недахопы тавару НЕ былі агавораны прадаўцом, на працягу 12 месяцаў з моманту набыцця тавару, а калі на тавар устаноўлены гарантыйны тэрмін, на працягу гэтага тэрміну, мае права на свой выбар **патрабаваць**:

- ЗАМЕНИ НЕДАБРАЯКАСНАГА ТАВАРУ ТАВАРАМ НАЛЕЖНАЙ ЯКАСЦІ**
- СУРАЗМЕРНАГА ЗМЯНШЭННЯ ПАКУПНОЙ ЦАНЫ ТАВАРУ**
- НЕАДКЛАДНАЙ БЕСПЛАТНАЙ ЛІКВІДАЦЫ НЕДАХОПАЎ ТАВАРУ**
- КАМПЕНСАЦЫІ РАСХОДАЎ ПА ЛІКВІДАЦЫ НЕДАХОПАЎ ТАВАРУ**
- АД ВИТВОРЦЫ — ВЯРТАННЯ ЗАПЛАЧАНЫХ ЗА ТАВАР ГРОШАЙ**
- КНИГУ СКАРГАЎ**

адсутнасць у спажыўца дакумента, які пацвярджае факт набыцця тавару, НЕ з'яўляецца падставай для адмовы ў задавальненні яго патрабаванняў

пасля заўвагі пазначце ў кнізе свае дэбэтныя +375 xx xxx xx xx адрас

кнігу АБАВЯЗАНЫ прадаставіць па першым патрабаванні

КУДЫ ЗВЯРНУЦЦА ПА ДАПАМОГУ ПА ПЫТАННЯХ АБАРОНЫ ПРАВОЎ СПАЖЫЎЦОЎ?

Дзяржаўная абарона правоў спажыўцоў

- Галоўнае ўпраўленне спажывецкага рынку
8 017 220-12-57
- Аддзел абароны правоў спажыўцоў і кантролю за рэкламай Міністэрства гандлю
8 017 227-16-64
- Грамадская абарона правоў спажыўцоў
ГА "Беларуская таварыства абароны спажыўцоў"
8 017 262-96-08

Зноў на тыя ж граблі?

Таццяна ЛІСІЧЭНКА

Нішто так не палохае беларусаў, як заявы адказных беларускіх чыноўнікаў пра тое, што ўсё добра, а будзе яшчэ лепей. На гэтым тыдні галоўным стваральнікам панічных настрояў стаў прэм'ер-міністр Андрэй Кабякоў.

Нерэальная лічба

У той час, як ВУП Беларусі за паўгода знізіўся на 3,3%, Кабякоў заявіў, што ў другім паўгоддзі ўрад плануе «аднавіць эканамічны рост». Гэта значыць, што вытворчасць тавараў і паслуг за тыя пяць месяцаў, што засталіся нам да 2016-га, павінна пераўзыхіць агульную лічбу і дасягнуць 4–5%. Калі мы, канешне, кажам пра рост эканомікі, а не пра «нулявы баланс».

Варта зазначыць, што за апошнія пяць гадоў гэтых 5% ВУП краіна дасягала толькі два разы. У 2010-м за кошт працягання крэдытаў МВФ і накачвання эканомікі грашымі перад прэзідэнцкімі выбарамі наш ВУП сягнуў 7,74%. Гэты «паветраны шар» здуўся для насельніцтва ў 2011 годзе, калі адбылася самая балючая беларуская дэвальвацыя, а інфляцыя скокнула да 108%. Аднак за кошт гэтай дэвальвацыі ВУП здолеў узрасці на 5,54%.

Астатнія тры гады не маглі пахваліцца бурным ростам. У 2012 годзе ВУП склаў 1,73%, у 2013-м — 0,89% і ў 2014-м, згодна афіцыйных дадзеных, — 1,6%.

За кошт чаго?

Разважаючы пра эканамічны рост у другім паўгоддзі 2015 года Кабякоў паведаміў, што «гаворка не ідзе пра тое, што мы будзем разганяць эканамічны рост за кошт павелічэння ўнутранага попыту. Мы будзем нарошчваць экспарт у рэгіёны, у якіх будуць запатрабаваны нашы тавары».

Пытанне толькі ў тым, дзе «будуць запатрабаваны нашы тавары». Над дыверсіфікацыяй айчыннага экспарту ўлада б'ецца дзесяцігоддзямі. За гэты час змяніўся не адзін урад, і ніводны з гэтых урадаў так і не здолеў знайсці месцы, дзе нашы тавары былі б асабліва запатрабаваны. Арыентацыя ў нас, па-ранейшаму, толькі на адзін буйны рынак — на Расію. А Расія зараз перажывае не лепшыя часы.

На гэтым тыдні ў Расіі долар перасягнуў адзнаку ў 63 рублі. Еўра наблізіўся да 70 рублёў. Гэта азначае, што беларускі экспарт на расійскім рынку, які разлічваецца ў валюце, даражэ. А калі нашы тавары становяцца больш дарагімі, то, адпаведна, іх менш набываюць.

**Андрэй Кабякоў:
«Будзем
нaroшчваць
экспарт у рэгіёны,
дзе будуць
запатрабаваны
нашы тавары»**

І замест абяцання ўздыму мы атрымліваем спад экспарту.

Дарэчы, расійскія эканамічныя прагнозы і не абяцаюць нам нічога добрага. Яшчэ 20 ліпеня аналітыкі расійскага «Сбербанка» папярэдзілі, што ў чацвёртым квартале 2015 года можа адбыцца валютны шок, звязаны з ваганнямі ў пары долар-еўра. Таксама яны заклікалі не чакаць аднаўлення нафтавых коштаў да 65 долараў.

Крэдытаў не даюць

Праесці крэдытныя рэсурсы, як гэта было ў 2010 годзе, таксама ў нас не атрымаецца, таму што крэдытаў нам пакуль што ніхто не дае. Расія, канешне, прыняла рашэнне пра выдачу крэдыту сінявокай у памеры \$760 мільёнаў, аднак гэтых грошай мы не пабачым. Бо гэта «тэхнічная» пазыка, якая выдзелена для абслугоўвання і пагашэння ранейшых крэдытаў, выдадзеных Беларусі Расіяй і Еўразійскім фондам стабілізацыі і развіцця — былым Антыкрызісным фондам ЕўрАзЭС.

Такім чынам, гэтыя мільёны проста прайдуць з адных маскоўскіх рахункаў на іншыя.

Вядома, што Беларусь папрасіла ў МВФ \$3,5 мільярда, і ў таго ж ЕФСР — таксама недзе столькі ж. Місія МВФ, якая наведала краіну ў ліпені, адзначыла, што «перамовы прайшлі канструктыўна». Але пры гэтым нават адмовілася ад традыцыйнага выніковага брыфінгу для журналістаў, што сведчыць пра сапраўдную «канструктыўнасць» перамоваў. У любым выпадку, яны паабяцалі, што перамовы па крэдыце «могучь пачацца» ў 2015 годзе. Але не сказалі, калі і якім чынам яны скончацца.

Адмыслоўцы зазначаюць, што нават калі перамовы будуць імгненнымі і паспяховымі, то грошы МВФ выдасць, па-першае, не раней за 2016 год (што ставіць крыж на «плане Кабякова») і, па-другое, у некалькі траншаў. То бок не адразу \$3,5 мільярда, а невялічкімі кавалцамі мільёнаў так па 500.

Падобная праблема ў нас і з ЕФСР. Па словах кіраўніка Нацбанка Пятра Калаўра, у Беларусі і ЕФСР «няма нейкіх рознагалоссяў па манетарнай і валютнай палітыцы», але «пытанні застаюцца ў той частцы, каб лепш разумець адзін аднаго па структурных пераўтварэннях». Паводле яго слоў, з-за таго, што ў краіне зараз не вызначаныя параметры развіцця эканомікі на бліжэйшыя пяць гадоў, улада праблематычна канкрэтызаваць праграму рэформаў.

Параметры развіцця эканомікі на пяць гадоў вызначаюцца толькі тады, калі Аляксандр Лукашэнка апрылюдніць сваю перадвыбарчую праграму. Пасля выбараў, якія пройдуць 11 кастрычніка, урад прапануе гэтую праграму ЕФСР. Яны доўга будуць над ёй думаць, улічваючы, што папярэднія «структурныя пераўтварэнні», пад якія даваўся выратавальны крэдыт у 2011 годзе, так і не былі зробленыя. І, можа быць, нешта надумаюць — бліжэй да снежня.

Такім чынам, план Кабякова па росце эканомікі ў другім паўгоддзі 2015 года за кошт крэдытаў правальваецца таксама.

Зноў дэвальвацыя?

З улікам вышэйвыкладзенага, шмат хто з экспертаў лічыць, што ў Кабякова да выканання плану па росце эканомікі ў другім паўгоддзі 2015 года ёсць толькі адзін шлях. Гэта ўнутраны рынак: адміністрацыйнае павышэнне даходаў, увядзенне ільготнага крэдытавання на куплю беларускай прадукцыі.

Варта зазначыць, што з прапановай ільготнага крэдытавання на «куплю беларускага» ў мінулыя месяцы ўжо выступіў Мінгандаль.

Гэтыя захавы могуць адбіцца на лічбах эканамічнага росту, але ў больш далёкай (але не вельмі далёкай) перспектыве могуць мець сумныя наступствы. І гэтыя наступствы шырока вядомыя — інфляцыя і чарговая дэвальвацыя нацыянальнай валюты.

Менавіта таму сярод экспертаў пачалі шырыцца чуткі, што «Кабякову дадзена адмашка на дэвальвацыю». Бо толькі дэвальвацыя дазволіць яму ажыццявіць план эканамічнага росту ў другім паўгоддзі 2015-га. Коштам абвалу беларускага рубля нашая прадукцыя ў чарговы раз патаннее і будзе лепш прадавацца на расійскім рынку.

Другое пытанне ў тым, наколькі тэрміновы рост ВУП патрэбны Кабякову? Калі «ўжо зараз», то ёсць апрабаваны варыянт «плаўнай дэвальвацыі», якая больш марудная, але менш эфектыўная. Тое, што долар скокнуў да 15.800, кажа пра гэты варыянт. А калі будзе рашэнне «крыху пачакаць», то пасля выбараў нас чакае дэвальвацыя «імгненная».

Калі Кабякоў ад сваіх планаў не адмовіцца, нас у любым разе нічога добрага не чакае.

23 ЖНІЎНЯ, НЯДЗЕЛЯ

05.55 Мастацкі фільм «Мая любімая пачвара».
09.00 Навіны.
09.10 «Арсенал». Праграма пра армію.
09.40 Тэлесерыял «Два бацькі і два сыны».
10.45 «50 рэцэптаў першага». Кулінарнае шоу.
11.25 XXL WOMAN TV. Жаночы часопіс.
12.00 Навіны.
12.10 Навіны. Цэнтральны рэгіён.
12.35 Зона Х. Вынікі тыдня.
13.05 Вялікі рэпартаж.
13.40 Каробка перадач.
14.15 Вакол планеты.
15.00 Навіны.
15.15 Твой горад.
15.30 Мастацкі фільм «Не пакідай мяне каханне».
17.25 Мастацкі фільм «Анюціна шчасце».
21.00 Галоўны эфір.
21.55 Клуб рэдактараў.
22.50 Навіны надвор'я.
23.15 Мастацкі фільм «Шлях да сэрца мужчыны».
00.55 Тэлесерыял «Два бацькі і два сыны».

07.00 АНТ прадстаўляе. «Нядзельная раница».
08.00, 09.00 Нашы навіны.
09.05 Нядзельная пропаведзь (з субтытрамі).
09.20 Смяшарыкі.
09.35 Шалапутныя нататкі.
09.55 Пакуль усе дома.
10.40 «Фазэнда».
10.15 Ідэальны ремонт.
12.25 Мастацкі фільм «Каханая жанчына механіка Гаўрылава».
13.55 Мастацкі фільм «Анёл у сэрца».
11.55 Чорна-белае.

16.00 Нашы навіны.
16.15 Навіны спорту.
16.20 Уладзімір Мігуля.
17.20 Музычны фэст КіВіН.
20.00 Контуры.
22.10 Мастацкі фільм «Флірт са зверам».

00.00 Мастацкі фільм «Развод».

06.20 «Афрамасквіч». Камедыйны серыял.
07.10 «Сардэчна паскардзіцца».
07.30 «Вялікі вальс».
09.20 Дакументальны праект.
10.15 «Чыстая праца».
11.00 «Вялікі сняданак».
11.40 «Салдаты 4». Серыял.
13.30 «24 гадзіны».
13.40 «Жалезная маска».
16.00 «Цэнтральны рэгіён».
16.30 «24 гадзіны».
16.50 Дакументальны праект.
17.45 «Ваенная таямніца».
19.30 «Тыдзень». Інфармацыйна-аналітычная праграма.
20.25 «Спяшайся кахаць».
22.15 «Званая вячэра».
00.00 «Жалезная маска».
02.05 «Масква. Дзень і ноч».

07.05 Прыгодніцкі мультсерыял «Клуб Вінкс. Школа чараўніц» (Італія).

08.45 Камедыйны серыял «Шчаслівы разам» (Расія).
10.35 Я хачу гэта ўбачыць!
11.15 Тэлебарометр.
11.20 Ваша лато.
11.50 Латарэя «Пяцёрка».
12.10 Камедыйны серыял «Мая цудоўная няня» (Расія).
14.15 Арол і рэшка. Шопінг.
15.15 Тэлесерыял «Аднакласнікі».
17.05 Мастацкі фільм «Фантастычная чацвёрка».
18.10 «Comedy woman». Гумарыстычная шоу-праграма Расія.
19.15 Суперлато.
20.05 Тэлебарометр.
20.40 Кіпень.
21.00 Мазгавы штурм.
21.40 Спортлато 5 з 36, КЕНА.
21.45 Камедыйны серыял «Шчаслівы разам» (Расія).
23.25 Халі-галі.

08.00 «Калейдаскоп».
08.10 «Халоднае лета пяцьдзятка трэцяга...» Драма (СССР, 1987 г.).

09.45 «Подых струн». Музычная праграма. Госьць: Вольга Залеская.
10.30 «Мелодыі лета. Вялікая бард-рыбалка-2015».
12.00 «Наперад у мінулае».
12.30 Хіт-парад «Сто песень для Беларусі».
13.25 «Калейдаскоп».

13.35 «Вікторыя і Альберт». Гістарычная драма. 1-2 серыі (Вялікабрытанія-ЗША, 2001).
16.35 «Запаведнымі сцежкамі беларускай зямлі». Дакументальны фільм.
17.30 «Грані Перамогі». Дзень Перамогі.
17.55 «Музеі Беларусі». Мірскі замак. Ч. 1-2.
18.50 «Калейдаскоп».
19.00 «Пан афарміцель». Фантастычная драма (СССР, 1988 г.).
20.45 «Калыханка».
21.00 Хіт-парад «Сто песень для Беларусі».
21.55 «Вікторыя і Альберт». Гістарычная драма. 1-2 серыі (Вялікабрытанія-ЗША, 2001).
00.55 «Калейдаскоп».

06.40 PRO спорт. Навіны.
06.55 Тэніс. Турнір ВТА. Цынцынаці. 1/2 фіналу.
08.55 Тэніс. Турнір ВТА. Цынцынаці. 1/2 фіналу.
10.55 Веславанне на байдарках і каноэ. Чэмпіят свету. Прамая трансляцыя.
13.00 Авертайм.
13.25 Лёгкае атлетыка. Чэмпіят свету. Прамая трансляцыя.
16.30 Аўтаспорт. Чэмпіят Беларусі. 5-ы этап. Брэст.
17.55 Футбол. Чэмпіят Англіі. «Эвертан» - «Манчэстэр Сіці». Прамая трансляцыя.
19.55 Футбол. Чэмпіят Беларусі. «Тарпеда-БелАЗ» - «Дынама» (Мінск). Прамая трансляцыя.
22.00 Тэніс. Турнір ВТА. Цынцынаці. Фінал. Прамая трансляцыя.
00.00 Пляжны футбол. Еўраліга. Суперфінал.
01.10 Баскетбол. 3x3. Чэмпіят Еўропы. U-18.
02.05 PRO спорт. Навіны.

07.00 Студыя «Белсат».

07.15 Аўтаспынам па Беларусі.
07.35 Над Нёмнам (тэлечасопіс).
07.50 Два на два (тэледыскусія): Аляксандр Пашкевіч і Аляксандр Пагарэлы: Міфы і праўда II сусветнай вайны.
08.20 Прыгоды і паходы, спазнаваўчы мультсерыял: Прывіды.
08.30 Ліс Леон, мультсерыял.
08.40 Польскія казкі і паданні, мультсерыял.
08.55 Мова нанова: Птушкі.
09.25 Мова нанова: Горад.
09.40 Кулінарныя падарожжы Робэрта Макловіча.
10.05 54 % (публіцыстычная праграма).
10.25 Маю права (юрыдычная праграма).
10.50 Чорным па белым (культурніцкая праграма): Крэатыўна сацыяльна-палітычным полі, альбо Чаго не стае беларускай апазіцыі.
11.20 Час гонару, серыял.
12.05 Дом Сабілы, рэпартаж.
12.25 Mad Men. Утрапёныя III, серыял.
13.15 Новенькая, дэтэктыўны серыял.
14.05 Злодзеі ў законе: Жыццё атрымалася, д/ф.
15.35 Нэлсан Мандэла: жыццё дзеля свабоды, д/ф.
16.30 Мілаш Форман: «Тое, што цябе не забівае...», д/ф.
18.10 Невядомая Беларусь: Цень манументу, д/ф.
18.40 Вандроўкі па Гарадзеншчыне.
18.50 Пацалунак Пуціна, д/ф.
19.50 Востраў Крым. Дежа ви, д/ф.
20.25 Побач з намі (зборнік рэпартажаў).
20.45 Загадкі беларускай гісторыі: Пошукі першага Менску.
21.00 Размовы эксперта (інфармацыйна-аналітычная праграма): Мікіта Бяляеў.
21.15 Генрых V, м/ф.
23.30 Mad Men. Утрапёныя III, серыял.
00.20 Зоры не спяць: Крысціна Вітушка.
00.50 Мент, дэтэктыўны серыял.
01.45 Minsk-Mixt-2008. канцэрт гурта «Ветах».

Шаноўныя чытачы!

На жаль, газету «Новы час» немагчыма купіць у шапіках або крамах. Няма нас і ў дзяржаўнай сістэме распаўсюду Белпошты. Але можна падпісацца на «Новы час», і кожны тыдзень атрымаваць газету.

Падпісацца можна на любую колькасць месяцаў, аформіўшы банкаўскі ці паштовы перавод і накіраваўшы копію плацёжнага дакументу на адрас рэдакцыі. (Глядзіце ўзоры квітанцый). **Нашы рэквізіты: рахунак 301274 1108019 у аддзяленні №53 9 ОАО «Белінвестбанка», код банка 153 10073 9. Адрас банка: 22 0004, Мінск, вул. Калектарная, 11. Адрас рэдакцыі: 22 0113, Мінск, вул. Мележа, 1, офіс 1234.**

Акрамя таго падпісацца можна ў рэдакцыі і ў нашых рэгіянальных прадстаўнікоў:
Магілёў: (8 029) 930 79 22, Міхась
Мінск: (8 029) 178 31 68, Вольга
Слуцк: (8 029) 364 42 60, Зінаіда
Гомель: (8 029) 697 82 75, Аляксандр

Паважаныя чытачы!

Падпісны кошт аднаго нумара газеты 4500 руб., аднаго месяца — 18000 руб.
ДЗЯКУЙ ВАМ ЗА ПАДТРЫМКУ!
 «Новы час» запрашае да супрацоўніцтва распаўсюджвальнікаў газеты ва ўсіх рэгіёнах Беларусі.
Даведка па тэл: (8 029) 651-21-12.

novychas.info

НОВЫ ЧАС

Твой час — твой лёс!

БЕЛПОЧТА ф. ПС 112

ЭЛЕКТРОННЫЙ ДЕНЕЖНЫЙ ПЕРЕВОД

ВЫРУЧКА НАЛОЖЕННЫЙ ПЛАТЕЖ № _____ (вход, по карте отправки)

_____ (сумма цифрами) _____ (сумма прописью)

ПОЛУЧАТЕЛЬ: _____ Г-та «Новы час», р/с 3012741108019 отд. №539 ОАО «Белінвестбанк», код 153100739, УНН 190790926

КУДА: _____ 220004, г. Минск, ул. Коллекторная, 11 _____ почтовый код, адрес получателя, телефон)

ОТПРАВИТЕЛЬ: _____ почтовый код, адрес отправителя, телефон)

АДРЕС: _____

Доставка уведомление простое заказное электронное

_____ (назначение платежа) _____ (письменное сообщение)

Отметки отделения почтовой связи места приема: (почтовый код, отпечаток контрольно-переводной печати, кол. шт.)
 № перевода по ф. 5 _____
 Время приема _____ ч. _____ мин.
 Подпись _____

КВИТАНЦИЯ

ЧИУП «Час навінаў» (получатель платежа)
 отд. №539 ОАО «Белінвестбанк» (наименование банка)

Счет получателя 3012741108019 Лицевой счет Код 739
 УНП* 190790926

_____ (фамилия, имя, отчество, адрес)

Вид платежа	Дата	Сумма
Период подписки указывает абонент		
Плательщик		
	Пеня	
	Всего	

Кассир _____

Чаго чакаць ад пана Дуды?

Алег НОВІКАЎ

Хоць Польшча — парламенцка-прэзідэнцкая рэспубліка, прэзідэнт адыгрывае важную функцыю ў фармаванні знешняга курсу дзяржавы. Прэса СНД намагаецца зразумець, як Анджэй Дуда паўплывае на польскую ўсходнюю палітыку.

Спіч новаабранага польскага гаранта падчас інагурацыі 6 жніўня ў прэсе літаральна расклалі па паліцах. У тым ліку зразумець, хто такі Анджэй Дуда, спрабуюць на прасторах былога СССР, дзе Польшчу ўспрымаюць як фронтмэна ЕС на ўсходніх кардонах і вядучага рэгіянальнага амерыканскага саюзніка.

Яшчэ напярэдадні ў СМІ краін СНД пачаліся спекуляцыі наконт тэзаў, якія меў агучыць у сваёй першай афіцыйнай

прамове новы польскі прэзідэнт. Расійскія СМІ чакалі, што новы гаспадар Бельведэру атакуе папярэдніка Камароўскага за падтрымку бандэраўцаў з Майдану. Украінскія, у сваю чаргу, марылі пачуць ад новага кіраўніка Польшчы дакладнае пасланне наконт падтрымкі аспірацый Украіны стаць сябрам Еўрасаюза.

І першыя, і другія памыліліся ў разліках. Анджэй Дуда падчас прамовы адмовіўся ад радыкальнага перагляду існуючых алгарытмаў. Па яго словах, замежнай палітыцы Польшчы патрэбна «не рэвалюцыя, а карэктывы». Галоўнай такой карэктывай Дуда бачыць узмацненне мілітарнай бяспекі краіны — задача не толькі непасрэдна палякаў, аднак і краін-сябраў НАТО, ад якога выступаўца нават патрабаваў гарантыі.

Адсутнасць у інагурацыйнай прамове блоку пра ўкраінскае пытанне дала падставу ляляльным расійскім СМІ казаць пра перамогу ў Варшаве нейтральнай опцыі. Маскоўская «Парламентская газета» піша: «Можна

меркаваць, што ён (Дуда) не стане безаглядна падтрымліваць сённяшняе кіраўніцтва Украіны, як гэта рабіла адміністрацыя папярэдняга прэзідэнта, не стане скрозь пальцы глядзець на афіцыйную заканадаўчую герайзацыю ідэйных паслядоўнікаў тых, хто ў 1943-м арганізаваў Валынскую разню. (...) Цалкам магчыма, што разуменне нацыянальных інтарэсаў Польшчы яе новым прэзідэнтам падштурхне яго адысці ад палітычнай канфрантацыі з Расіяй і разгарнуць узаемавыгаднае эканамічнае супрацоўніцтва».

Аднак з такім падыходам не пагаджаюцца ў Кіеве і ў лагеры расійскай апазіцыі. Сапраўды, Дуда нічога не сказаў пра Украіну 6 жніўня, аднак напярэдадні будучы прэзідэнт даў шэраг цікавых каментароў. Гэтыя заявы, на думку антыпуціністаў, сведчаць пра ягонае жаданне пакінуць Польшчу ў статусе важнага гульца ва ўкраінскім працэсе. Па-першае, Дуда заклікаў змяніць «нармандскі фармат» перамоваў па Украіне, дадаўшы да іх Польшчу.

З улікам гэтага блізка да антыпуцінскай апазіцыі радыёстанцыя «Эхо Москвы» паведаміла, што «цяпер не варта чакаць, што ў польска-рускіх адносінах будзе прыкметнае паліяшэнне».

Па-другое, Дуда нечакана ўзгадаў пра праект Чарнаморска-балтыйскага саюза (ЧБС). Напярэдадні інагурацыі ў адным з інтэрв'ю ім было сказана: «Я абдумваю ідэю стварэння партнёрскага блока дзяржаваў ад Балтыйскага да Чорнага і Адрыятычнага мораў. (...) Дзяржава моцная тады, калі яе атачаюць саюзнікі — гэта таксама элемент павелічэння сілы», — перакананы Дуда.

Гэтая фраза багата цытуецца ва Украіне, дзе апошнім часам не расчараваліся ў непаслядоўнасці ЕС. З іншага боку, канфлікт на Данбасе спрыяў росту кааперацыі Варшавы, Вільнюса і Кіева, як бы ствараючы фундамент для магчымых палітычных канструкцый. Дарэчы, фармальны нейтралітэт Мінска лічыцца знакам таго, што ў арбіту такой канструкцыі патэнцыйна можа ўвайсці і Беларусь.

«Новы прэзідэнт Польшчы абяцае адрадыць «Міжмор'е», ускосна намякаючы на новыя перспектывы. Канфедэратыўны строй «Міжмор'я» можа стаць наймацнейшым штуршком для развіцця рэгіёну, у тым ліку дзякуючы ўключэнню новых рынкаў і магчымасцяў лагістыкі паміж Еўропай і Азіяй. Украіна на гэтым шляху атрымлівае моцную ролю — ролю аднаго з лакаматываў канфедэрацыі — своеасаблівага «Злучанага Штаты Еўропы». Дамаўляючыся і ўступаючы ў саюз з роўнымі, Украіна, магчыма, забяспечыць будучыню і ўстойлівае развіццё для свайго народа, а таксама ўва-сабленне мары кожнага ўкраінца — удзел у еўрапейскіх працэсах з улікам інтарэсаў нацыі», — піша выданне «Хвіля».

У сваю чаргу, расійскія СМІ намагаюцца асудзіць ухваленне ўкраінскім грамадствам ідэі адраджэння БЧС. Выданне «Rosinform» піша: «Ідэя Рэчы Паспалітай ад Балтыйскага да Чорнага мора з дамінаваннем Польшчы з'яўляецца гістарычным міфам, які, так ці інакш, праіраецца ў пэўных культурных і палітычных асяроддзях польскага грамадства. Адсюль і гэты вядомы метафарычны вобраз Варшавы як адваката Кіева ў Еўропе. Украінскі крызіс дае шанец польскім палітыкам актыўна правяціць сябе на гэтым напрамку. Дуда будзе выступаць тут з рознымі палітычнымі ініцыятывамі. Аднак варта ўлічваць, што адносіны ва ўсе перыяды гісторыі паміж гэтымі суседзямі былі, мякка кажучы, няпростыя. Можна не сумнявацца, што Варшава, пры ўсіх сваіх геапалітычных амбіцыях, будзе вельмі асцярожна будаваць адносіны з радыкальна нацыяналістычным Кіевам».

Менш патрыятычна экзальтаваная прэса ў Расіі і Украіне прапануе дачакацца парламенцкіх выбараў у кастрычніку, па выніках якіх мы атрымаем комплексны малюнак усіх польскіх галінаў улады на бліжэйшыя пяць гадоў. З улікам яе спецыфікі Дуда, хутчэй за ўсё, і будзе рабіць знешнепалітычныя крокі — у тым ліку на ўсходнім накірунку.

ЯНЫ ПРА НАС. ЗАМЕЖНАЯ ПРЭСА ПРА БЕЛАРУСЬ

Мясцовая эканамічна актыўная грамадскасць будавала версіі адносна таго, як улада Беларусі будзе паводзіць сябе перад прэзідэнцкімі выбарамі: ці ўстрымаецца ад папулісцкіх крокаў? Заяву Лукашэнкі эксперты расцанілі як курс на перадвыбарчую папулісцкую палітыку, якую ўраду давядзецца праводзіць. Кабжакоў ужо заявіў, што аднаўленне эканамічнага росту — галоўная задача ўрада на другое паўгоддзе. Аналітыкі ніякіх перадумоў для эканамічнага росту не бачаць. Сітуацыя на галоўным рынку збыту — расійскім — не выклікае аптымізму. Разам з коштам нафты падае расійскі рубель. У гэтай сітуацыі беларускія экспарцёры зноў пачынаюць несці страты пры працы на рынак РФ. Выратаваць ад стратаў можа толькі сінхронная дэвальвацыя беларускай нацыянальнай валюты. Аднак такі крок абавязкова прывядзе да росту коштаў і здольны парушыць устойлівасць фінансавай сістэмы ў цэлым.

«Независимая газета» (Расія)

Якім «адзіным саюзнікам» з'яўляецца Беларусь, можна ўбачыць па тым, якія сумы Лукашэнка кожны раз

урывае ў Пуціна. Не выключаяецца, што апошняе інтэрв'ю таксама зроблена з той жа мэтай, але сказанае слова не высечы сякерай, і відавочна, што Беларусь павольна, але дакладна ідзе да суверэнітэту. Лукашэнка ўжо прыступіў да стварэння нацыянальнай арміі. Да гэтага часу ў краіне не было такой, і на яе тэрыторыі размяшчаліся расійскія войскі. Зараз міністэрства абароны краіны «чысціць» войска ад рускіх і прызначае этнічных беларусаў. Многія эксперты кажуць, што калі так пойдзе і далей, Беларусь стане для Расіі такой праблемай, што Украіна будзе падавацца кветкачкамі.

Daily.com.ua. (Украіна)

Крэмль, выкарыстоўваючы механізм ЕАЭС, паспрабуе паўплываць таксама на іншыя дзяржавы аб'яднання. Найбольш праблемным у дадзеным кантэксце для Украіны з'яўляецца экспарт у Беларусь. Пакуль што, нягледзячы на ўсе спробы, Украіне ўдалося выбудаваць сапраўды эфектыўныя двухбаковыя ўзаемаадносіны з Мінскам, наяўнасць якіх дазволіла б хоць неяк змяніць сітуацыю на карысць Кіева. Будучыя выбары ў Беларусі зрабяць

Аляксандра Лукашэнку больш згаворлівым з Крэмлём. А значыць, Кіеў наўрад ці зможа істотна змяніць сітуацыю на сваю карысць.

«Главком» (Украіна)

Падаецца, Лукашэнка ўсё гэтак жа спадзяецца на прызнанне выбараў з боку Еўрасаюза і працяг сваёй міратворчай місіі з мэтай паразітавання на ёй. Вось толькі, відаць, ужо ніхто не верыць у шчырасць беларускага прэзідэнта. Нават на Украіне, дзе ў навінавых выданнях па тэме інтэрв'ю беларускага прэзідэнта незалежным медыя галоўным загаловам стаў: «Лукашэнка распавёў, у якім выпадку гатовы ваяваць з Украінай».

«REGNUM» (Расія)

Мінск — гэта самы еўрапейскі рускі горад. Руская гаворка пераважае ў беларускай сталіцы. Санкт-Пецярбург занадта марудлівы, хмуры і старамодны, каб лічыцца самым еўрапейскім рускім горадам. Мінск жа — хуткі і сучасны, ды і тэрытарыяльна ён значна бліжэй да сапраўднай Еўропы, чым Піцер.

«Известия» (Расія)

Літва, якая ўвесь час дэманструе непакіснасць у пытанні аб антырасійскіх санкцыях, адкрыта праяўляе цікавасць да партнёрства з Мінскам. Вільнюс хоча ўзмацніць эканамічныя сувязі з Беларуссю за кошт Еўрасаюза. У прыватнасці, згадваўся праект атрымання ад Бруселя больш за 200 мільёнаў еўра, у тым ліку і на стварэнне транспартнага калідора «Усход — Заход»: чыгункі ад літоўска-беларускай мяжы да Клайпедскага порта, па якой ажыццяўляецца асноўны беларускі транзіт.

«Взгляд» (Расія)

Атамны інструмент Крэмля ўсё больш пашырае сетку сваіх АЭС па ўсім перыметры ад Балтыйскага да Чорнага мораў. (...) Так што ўсе размовы аб сумеснай эксплуатацыі БелАЭС на роўных, а то і нейкіх беларускіх умовах не маюць падстаў у рэальнасці. Самаўпэўнены марш Пуціна на Заход дае падставы казаць пра тое, што Балтыйская і Беларуска-АЭС закліканы быць фарпостамі інтарэсаў Крэмля ў дадзеным рэгіёне.

«Delfi» (Літва)

Як жывуць у ДНР

Прыкладна год таму на Данбасе стабілізавалася лінія фронту, у выніку чаго пад кантролем сепаратыстаў засталася частка Данецкай і Луганскай абласцей. Пра тое, як жывуць у самаабвешчаных рэспубліках, журналісту НЧ Алегу Новікаву распавядае данецкі чыгуначнік і прафсаюзны актывіст Іван Сурмін.

— Зараз на фронце зноў абвастрылася сітуацыя. Як на гэта рэагуюць жыхары Данецку?

— У горадзе спакойна, хаця ўвесь час чуваць артылерыйскую кананаду. За год людзі неяк звывіліся з гэтым. А вось жыхароў Горлаўкі шкада. Там зараз рэгулярныя абстрэлы.

— Пра што можна думаць і што рабіць, калі прыкладна ў 10 кіламетрах ад цябе падаюць снарады?

— Галоўным чынам людзі занятыя вырашэннем сацыяльных праблемаў. У Данецку масавае беспрацоўе. Нават калі ёсць праца, заробкі надоўга затрымліваюць. У нас на прадпрыемстве ў ліпені выдалі заробак за люты-сакавік. Сітуацыю на рынку працы яшчэ больш пагоршыла нядаўняе масавае вяртанне людзей, якія без поспеху спрабавалі ўладкавацца ў Расію.

— Які зараз сярэдні заробак у Данецку?

— У мяне асабіста заробак 2000 грыўнаў — каля 90 долараў ЗША, што менш, чым у сярэднім па Украіне, дзе атрымліваюць каля 150 долараў. У дадатак кошты на прадукты ў Данецку большыя, чым па той бок фронту. Голаду, у тым ліку дзякуючы гуманітарнай дапамозе, няма, аднак жаданне нешта з'есці прысутнічае заўсёды.

— Зараз на двары спякотнае лета. Ці адпачываюць жыхары Данецку?

— Гэта залежыць ад матэрыяльнага стану. З-за недахопу сродкаў большасць праводзіць адпачынак на стаўках вакол Данецку. Таксама можна дазволіць сабе тур на тую частку берагу Азоўскага мора, якая кантралюецца ДНР. Гэта некалькі вёсак

у 10–15 кіламетраў ад лініі сутыкнення. Сярэдні клас абірае Крым. Напэўна, ёсць і такія, хто наведвае замежныя курорты.

— Украінская прэса піша, што вайна не паўплывала на памеры продажаў элітных аўто. Іншымі словамі, нейкая група насельніцтва робіць гешефт на вайне. Ці падняўся хто-небудзь у Данецку пасля Майдану?

— Натуральна. Перш за ўсё, гэты тыя, хто ў патрэбны час прымазаўся да сілавых структур, якія займаліся пераездам маёмасці і рэкетам буйных прадпрыемстваў. Узняліся гандлярны таварамі паўсядзённага спажывання, якія вельмі часта звязаныя з этнічнымі абшчынамі.

— На інтэрнэт-форумах даводзілася сустракаць думку пра тое, што ў ДНР-ЛНР ідзе жорсткая вайна з крыміналам, у адрозненне ад Украіны, дзе злачынцы, выкарыстоўваючы партыйныя лейблы, адчуваюць сябе дастаткова вольна. Які стан злачыннасці на Данбасе?

— Цяжка зразумець, дзе злачынца, а дзе не, паколькі часта злачынцы знешне не адрозніваюцца ад міліцыі. У прынцеце, злачынстваў стала менш, аднак толькі дзякуючы таму, што адсюль выгналі расійскіх казакоў, якія займаліся дробным рабаваннем. Галоўным чынам барацьба ідзе не з крыміналам, а з марадзёрамі. Увогуле, тут такі рэжым, што тут кашлянуць жахліва, а не тое, што нешта скрасці.

— У кастрычніку ў нефармальнах рэспубліках плануецца мясцовыя выбары. Хто мае шансы на перамогу? Ці ёсць у ДНР апазіцыя?

— Пераможцу можна назваць ужо зараз. Гэта будзе рух «Данецкая рэспубліка», які пабудаваны на базе партструктур былой «Партыі рэгіёнаў» пад фігуру Аляксандра Захарчанкі. Захарчанку таксама падтрымлівае алігарх Ахметаў, які захоўвае свае аб'екты ў рэгіёне. Магчыма, у саветы пусцяць фэйкавых апазіцыянераў, накіраваных камуністаў. Нейкай апазіцыяй можна было лічыць групоўку «рэвалюцыянераў» — тых, хто першы пачаў пратэсты супраць Кіева і зараз тусуецца вакол героя антыў-

краінскіх пратэстаў Губарава. Яны зацікаўлены ў больш сацыялістычным характары праекту ДНР, выступаюць за нацыяналізацыю маёмасці Ахметава. Аднак апошнім часам на «рэвалюцыянераў» моцна ціснуть — аж да іх выкрадання. Магчыма, таму яны зараз не вельмі палітычна актыўныя.

— Ці дапускаюць абыяцелі прыход украінскага войска і аднаўленне ўкраінскай адміністрацыі? Якое стаўленне да тых жыхароў Данбасу, якія жылі на ўкраінскай тэрыторыі?

— Адказнасць за ўсе праблемы апошніх часоў, як правіла, ускладаюць на Украіну. Гэта калектыўная думка. У магчымае вяртанне пад кантроль Кіева не вераць, і нават такі варыянт не абмяркоўваюць. Аднак падобныя рашэнні прымаюцца ў іншым месцы. У СМІ будуюцца сапраўдны культ Захарчанкі, якому надаюць статус выратавальніка Данецка ад каральнікаў-бандэраўцаў. Калі Захарчанка скажа, што Данбасу трэба быць аўтаномнай часткай Украіны, як патрабуюць Мінскія дамовы, яго паслухаюць. Што тычыцца тых, хто жыў на ўкраінскім Данбасе, то гэтыя людзі ў такім жа цяжкім стане, як і мы. Там таксама яшчэ паспрабуй знайдзі працу.

— Ці адчуваецца ў эканамічным жыцці прысутнасць Расіі? У Кіеве пішуць пра пагрозу інтэграцыі Данбасу ў склад расійскай гаспадаркі.

— Пакуль выключна на ўзроўні наяўнасці ў грашовым абароце рускіх рублёў і прытоку расійскіх брэндаў. У гэтым плане можна казаць пра інтэграцыю Данбасу ў беларускую гаспадарку. У Данецку пачалі адкрываць крамы, якія гандлююць выключна беларускімі таварамі. Учора бачыў новую такога кшталту камерцыйную кропку пад назвай «Белая бяроза».

— Як бачыць жыхары Данецку будучыню Данбасу?

— Лічыцца, што вайна рана ці позна закончыцца. ДНР зможа ўключыць у свае межы ўсю Данецкую вобласць. Пасля пачнецца адбудова вытворчасці. Вось так. Напэўна, прымітыўна, аднак добра, што мы ўвогуле яшчэ здольныя пра нешта марыць.

ПАЛІТЫКІ ТЫДНЯ

Мурат Талібекаў

Супраць лідара Саюза мусульман Казахстана распачалі крымінальную справу за абразу нацыянальнага гонару і годнасці грамадзян Казахстана. Справа абяцае быць унікальнай нават для казахскай Феміды, якая ігнаруе шматлікія нормы права. Калі верыць следству, Талібекаў абразіў грамадзян у кнізе, якая не была надрукаваная. Прычым сам факт злачынства меў месца 15 гадоў таму, калі аўтар спрабаваў надрукаваць свой твор пад назвай «Вецер з вуліцы». У выніку доўгіх паходаў па рэдакцыях Талібекаў так і не знайшоў выдаўца. Аднак нейкім чынам праз 15 гадоў група грамадзян здолела знайсці і прачытаць «Вецер з вуліцы», каб адчуць сябе абражанымі. Другі момант справы Талібекава звязаны з асаблівасцямі Саюза мусульман. Нягледзячы на сур'езную назву, гэтая групоўка даўно і творча займаецца тролінгам улады. Магчыма, пераслед Талібекава неяк звязаны з адной з апошніх выхадак Саюза мусульман. Так, напрыканцы ліпеня «мусульмане» падтрымалі кампанію ўладаў па барацьбе з карупцыяй, заклікаўшы прымусяць хабарнікаў выконваць функцыі тэрмічных матрацаў у гатэлях для замежных гасцей, а таксама, выкарыстоўваючы цяпло свайго цела, саграваць астэлы чай. Такая «падтрымка» моцна дыскрэдытавала кампанію. Застаецца дадаць, што Талібекава па гэтым артыкуле пагражае да 7 гадоў турмы.

Даніэль Скіолі

Губернатар аргенцінскай правінцыі Буэнас-Айрэс, сябра ўрадавай пераніскай «Партыі справядлівасці», стаў фаварытам прэзідэнцкіх выбараў, якія адбудуцца ў краіне 25 кастрычніка. Гэта стала зразумела пасля так званых папярэдніх выбараў, якія прайшлі 9 жніўня. Папярэднія выбары — вельмі дзіўная для еўрапейскай палітычнай культуры імпрэза, якая хутчэй нагадвае сацыялагічнае апытанне. Так ці інакш, Скіолі набраў больш за ўсіх — 38 працэнтаў галасоў. Асноўны праціўнік ад права-цэнтрэскай кааліцыі мае каля 30 працэнтаў. Скіолі лічыцца пратэжэ цяперашняга дастаткова левага прэзідэнта Крысціны Кіршнер, якой канстытуцыя забараняе балатавацца на трэці тэрмін. Аднак палітолагі лічаць, што ў выпадку перамогі Скіолі палітыка адміністрацыі зменіцца ў правам накірунку. Скіолі некалькі разоў крытыкаваў курс Кіршнер на падтрымку дзяржаўнага сектара і выступаў за больш мірны дыялог з Захадам. У сваю чаргу, палітолагі заклікаюць не спяшацца, паколькі да выбараў яшчэ два месяцы, і можа адбыцца ўсё што заўгодна. Перш за ўсё карэктывы ў палітычных сімпатых аргенцінцаў могуць выклікаць навіны з валютнай біржы. У гэтым годзе мясцовы песа на трэць патаннеў адносна долара ЗША і працягвае падзенне.

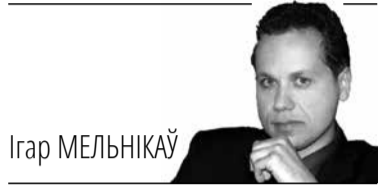

Генадзь Корбан

Адзін з лідараў украінскай партыі «Укроп», правая рука алігарха Каламойскага, па рашэнні кіраўніцтва партыі прызначаны кандыдатам на кастрычніцкіх выбарах кіеўскага мэра. Навіны ад «Укропу» вельмі ўсхвалявалі ўкраінскае грамадства. На памяці нядаўняга мажарытарнага выбары ў Чарнігаве, дзе «Укроп» прадстаўляў усё той жа Корбан. Яго выбарчая кампанія стала беспрэцэдэнтнай нават у параўнанні з часамі Януковіча спробай подкупы выбаршчыкаў, якім ад кандыдата «Укропу» адкрыта раздавалі ежу. Над офісам «Укропу» вісеў банер: «Лепш раздаваць ежу, чым абяцанкі». Для ціску на выбарчыя камісіі Корбан заклікаў у Чарнігаві мілітарныя фармаванні правых радыкалаў. Атрымаўшы 15 працэнтаў, сам Корбан падаў у адстаўку з пасады старшыні «Укропу». Аднак цяпер, як бачым, ён вяртаецца ў вялікую палітыку. Украінскія палітолагі лічаць, што гэта не пойдзе на карысць украінскай дэмакратыі. Нават калі абыдзеца без раздачы грэчкі і прыезду батальёнаў, чакаецца моцны зліў кампраматы на канкурэнтаў Корбана праз медыя Каламойскага. Раўналежы ўсе канкурэнты Корбана так ці інакш былі звязаныя з рэвалюцыяй годнасці, іх кампраматацыя па-сутнасці будзе працаваць на разбуранне міфу Майдану.

Праваслаўе ў Заходняй Беларусі: аўтакефалія і беларусізацыя

На працягу кароткіх «нулявых саветаў» у 1920 годзе бальшавікі паспелі паралізаваць працу царквы і касцёлаў на заходнебеларускіх землях. Святароў знішчалі, прымушалі эміграваць, царквы зачынялі.

Шлях да аўтакефаліі

Пасля «рыжскага міру» праваслаўная царква на тэрыторыі Другой Рэчы Паспалітай фармальна знаходзілася пад юрысдыкцыяй маскоўскага патрыярхату. Варшава разумела, што з цягам часу нават «атэістычная» Масква можа паспяхова згуляць на рэлігійным фактары і выкарыстаць яго ў справе маніпуляцыі няпольскім насельніцтвам (беларусамі і ўкраінцамі). Таму палякі зрабілі акцэнт на гістарычную сувязь праваслаўя на землях Першай Рэчы Паспалітай з Канстанцінопалям, але не з Расіяй.

У маі 1920 года (яшчэ падчас баявых дзеянняў польска-бальшавіцкай вайны) быў абраны кіраўнік праваслаўнай царквы ў Польшчы. Ім стаў біскуп Уладзімір Ціханіцкі. Аднак ён быў настроены «прарасійскі» і нават меў кантакты з патрыярхам маскоўскім Ціханам. За гэта ў чэрвені 1921 года святар страціў сваю пасаду. У гэты ж час з Балканаў вярнуўся праваслаўны біскуп Юры Ярашэўскі. Улады Другой Рэчы Паспалітай паважалі яго за тое, што ён не ўдзельнічаў у русіфікатарскай дзейнасці праваслаўнай царквы ў часы Расійскай імперыі, а таксама ненавідзеў савецкую ўладу.

16 верасня 1921 года адбылася канферэнцыя ў Міністэрстве рэлігійных веравызнанняў і публічнай асветы, падчас якой біскупа Юрыя (пры падтрымцы міністра Мацея Ратая) абралі кіраўніком праваслаўнай царквы. Масква ў асобе патрыярха Ціхана прызнала Ярашэўскага прадстаўніком маскоўскага праваслаўя ў Польшчы. У студзені 1922 года ў колах польскіх праваслаўных святароў адбывалася дыскусія па пытанні абвешчэння аўтакефаліі. 30 студзеня 1922 года былі прыняты «Часовыя прадпісанні, рэгулюючыя адносіны паміж польскім урадам і праваслаўнай царквой», якія хутка набылі форму закона (дарэчы, гэты дакумент рэгуляваў дзейнасць праваслаўя на тэрыторыі Польшчы на працягу ўсяго міжваеннага дваццацігоддзя).

На синадальным зборы ў Пачаеўскай лаўры ў маі 1922 года зноў было выказана жаданне рухацца да аўтакефаліі. Праз год там жа, у Пачаеве, быў створаны Синадальны вучэбны камітэт, які адказваў за вывучэнне «закона

Божага» ў пачатковых і сярэдніх свецкіх школах. На месцах, у мястэчках і вёсках праваслаўныя святары разглядалі аўтакефалію як здраду «рускаму праваслаўю». Супраць аддзялення ад «трэцяга Рыму» выступалі і шматлікія «белыя» эмігранты як у Польшчы, так і ў іншых усходнеўрапейскіх краінах.

8 лютага 1923 года мітрапаліт Юры быў застрэлены адэптам маскоўскага патрыярхату архімандрытам Смарагдам. Новым кіраўніком польскага праваслаўя стаў біскуп Дыянісій. У гэты ж час актыўна абмяркоўвалася пытанне, на якой мове праводзіць набажэнствы ў праваслаўнай царкве. Восенню 1924 года сінод пашырыў права выкарыстання беларускай мовы ў набажэнствах і дазволіў вывучэнне рэлігіі на роднай мове.

17 верасня 1925 года ў варшаўскай царкве Святой Марыі Магдалены афіцыйна было абвешчана стварэнне Аўтакефальнай праваслаўнай царквы на польскіх землях. У студзені 1930 года мітрапаліт Дыянісій сустрэўся з прэзідэнтам Другой Рэчы Паспалітай Ігнаціем Масціцкім. Палітык і рэлігійны дзеяч абмеркавалі комплекс мерапрыемстваў, неабходных для канчатковага правядзення аўтакефаліі. Пазней з’явілася спецыяльная ўрадава-праваслаўная камісія, якая рэгулявала дзейнасць «рускай» царквы. Яна распрацавала дэкрэт «Аб адносінах дзяржавы да польскага аўтакефальнага праваслаўнага касцёла», які прэзідэнт Масціцкі падпісаў 18 лістапада 1938 года, а 10 снежня Рада міністраў зацвердзіла так званы «Унутраны статут», які рэгуляваў дзейнасць польскага праваслаўя.

На тэрыторыі міжваеннай Польшчы дзейнічалі Валыньская, Варшаўская, Гродзенская, Віленская і Пінская (ці Палеская) праваслаўныя дыяцэзіі. Варта адзначыць, што ў 1930-я гады каталіцкі касцёл спрабаваў рэанімаваць уніяцтва на тэрыторыях Заходняй Беларусі і Заходняй Украіны і ў гэтай справе часта ўмешваўся ў дзейнасць праваслаўя. Пры гэтым урад фінансаваў дзейнасць праваслаўнай царквы. У 1936 годзе на падтрымку «аўтакефальных» з бюджэту было выдаткавана 1 мільён 333 тысячы 600 злотых. Выплачваліся стыпендыі маладым святарам, а таксама фінансаваўся рамонт царквы.

18 лістапада 1939 года быў зацверджаны «Унутраны статут»,

1937 год. Прысяга праваслаўных жаўнераў Войска Польскага ў Брэсце

Мітрапаліт Дыянісій

які замацаваў поўнае падпарадкаванне праваслаўнай царквы польскай дзяржаве, а галоўнай мовай набажэнстваў афіцыйна была зацверджана польская. У маі 1939 года міністр веравызнанняў зацвердзіў статут праваслаўнай кансісторыі, а праз месяц заканадаўча былі акрэслены маёмасныя правы праваслаўнай царквы на польскіх землях.

Барацьба за беларусізацыю

У сярэдзіне 1920-х — пачатку 1930-х гадоў на тэрыторыі Заходняй Беларусі беларуская інтэлігенцыя і святары спрабавалі зрабіць усё, каб праваслаўе на гэтых тэрыторыях мела беларускі характар.

3 лютага 1925 года там выдаваўся часопіс «Праваслаўны беларус». Сябар польскага Сената беларус Вячаслаў Багдановіч у 1927 годзе стварыў Праваслаўнае беларускае дэмакратычнае аб’яднанне, якое актыўна выступала за пашырэнне беларускай мовы ў царкоўных набажэнствах, а таксама за вывучэнне «закона Божага» ў школах па-беларуску. Сам сенатар

неаднаразова выступаў супраць правядзення праваслаўных набажэнстваў на польскай мове.

У пачатку 1930-х гадоў у былой сталіцы Вялікага Княства Літоўскага выдавалася некалькі беларускіх праваслаўных выданняў (напрыклад, «Голас праваслаўнага беларуса» і «Царква і народ»), якія, аднак, не змаглі істотна паўплываць на сітуацыю праваслаўя ў Заходняй Беларусі.

У Вільні вакол беларускай гімназіі сфармавалася плынь, якая выступала за беларусізацыю праваслаўнай царквы ў Заходняй Беларусі. Дырэктар гімназіі Радаслаў Астроўскі ў 1929 годзе даслаў віленскаму ваяводзе ліст, у якім прасіў аддаць у распараджэнне навучальнай установы Мікалаеўскую царкву з усёй маёмасцю.

1 сакавіка 1930 года ў Вільні прайшоў з’езд праваслаўных беларусаў, у якім удзельнічалі жыхары Ваўкавыскага, Вілейскага і Маладзечанскага павета, а таксама прадстаўнікі віленскай беларускай гімназіі і іншыя дзеячы беларускіх арганізацый. У выніку быў створаны Цэнтральны беларускі праваслаўны камітэт (ЦБПК). Яго асноўным выданнем павінен быў стаць часопіс «Свеціч Беларусі». Большасць даследчыкаў адзначаюць, што гэтая арганізацыя мела моцны палонафільскі накірунак. Што ж тычыцца мовы набажэнства, то сябры ЦБПК выказваліся за тое, каб беларуская выкарыстоўвалася ў проповедзях для мясцовага насельніцтва, а таксама ў набажэнствах для беларусаў жаўнераў Войска Польскага.

У 1937 годзе дзейнасць камітэта па справе беларусізацыі праваслаўя актывізавалася. Вялікая заслуга ў гэтым была рэктара Віленскай духоўнай семінарыі, архімандрыта Піліпа.

Школа і войска пад кантролем

У адпаведнасці з Канстытуцыяй Рэчы Паспалітай ад 17 сакавіка 1921 года, у кожнай навучальнай установе, якую наведвалі дзеці да 18 гадоў, уводзілася абавязковае выкладанне «закона Божага». У лютым 1928 года польскія ўлады дазволілі выкладанне рэлігіі ў пачатковых школах на роднай мове, калі гэтага пажадаюць бацькі вучняў.

У канцы 1920-х гадоў на Віленшчыне ў большасці школ

такія заняткі адбываліся па-беларуску, і толькі невялікі працэнт школ у якасці мовы выкладання выкарыстоўваў рускую. Аднак з пачатку 1930-х гадоў улады ўзялі кірунак на паланізацыю праваслаўнай царквы і фарміраванне з жыхароў няпольскіх тэрыторый «праваслаўных палякаў».

Дзеля гэтага выкладанне «закона Божага» пераводзілася на польскую мову. Тое ж тычылася і царкоўных набажэнстваў. У сярэдзіне 1930-х гадоў маладых святароў сталі накіроўваць на вучобу на факультэт праваслаўнай тэалогіі Варшаўскага ўніверсітэта. За іх адукацыю і пражыванне плаціў польскі ўрад. Яны павінны былі стаць апорай у паланізацыі праваслаўя ва ўсходніх ваяводствах.

У ліпені 1935 года ў Беластоку з’явілася «Аб’яднанне праваслаўных палякаў імя Юзафа Пільсудскага», якое выступала за поўны перавод набажэнстваў у царквах на польскую мову. Паступова падобныя арганізацыі з’явіліся і ў іншых гарадах Заходняй Беларусі. У Гродна быў створаны «Дом праваслаўных палякаў імя Стэфана Баторыя». У 1937 годзе гродзенскім праваслаўным біскупам стаў Сава, а віленскім — Матфей. Абодва былі прыхільнікамі паланізацыі праваслаўнай царквы. Некаторыя выданні тады пісалі, што яшчэ ўчора гэтыя і іншыя святары русіфікавалі насельніцтва, а зараз займаюцца яго паланізацыяй.

Паланізацыя не абмінула і войска. 11 лістапада 1935 года ў шматлікіх гарнізонах Войска Польскага (у тым ліку і ў Брэсце) прайшлі праваслаўныя набажэнствы на польскай мове. А ў 1938 годзе камандуючы III карпусной акругай у Гродна генерал Юзаф Альшчына-Вільчынскі загадаў разабраць гарнізонную праваслаўную царкву.

У канцы 1930-х гадоў кіраўніком Галоўнага ўпраўлення праваслаўнага духавенства Войска Польскага быў ксендз-дэкан (адпаведнік вайсковага звання падпалкоўнік) Сымон Федарэнка. Ён паходзіў з праваслаўнай украінскай сям’і. Яго бацька быў святаром у вёсцы Чарткоў. Падчас Вераснёўскай кампаніі 1939 года Сымон разам з падначаленымі знаходзіўся ў Роўна. Там ён і трапіў у савецкі палон і апынуўся ў лагеры Казельску. Вясной 1940 года праваслаўнага капелана забілі ў Катynie.

Царква ў Глыбокім. 1930-я гады

Ігар Варашкевіч: «Мару больш часу надаваць унучцы!»

Анатоль МЯЛЬГУЙ

Упэўнены, што ў будучым такім музыкантам, як Ігар Варашкевіч, знойдзецца месца і ў Беларускаму саюзе кампазітараў, і на канцэртах з нагоды самых важных дзяржаўных мерапрыемстваў. І ўжо дакладна, што такія ўніверсальныя творцы, як Варашкевіч, будуць уганароўвацца званнем «Заслужаны артыст Рэспублікі Беларусь», а да іх юбілеяў на дзяржаўныя сродкі будуць выдавацца анталогіі твораў.

На жаль, да разумення значнасці ўнёску ў нацыянальную культуру шматлікіх незалежных творцаў нашай дзяржаве пакуль мала справы. Дзякаваць Богу, што ёсць выданні, якія захоўваюць для будучых даследчыкаў імёны тых, хто прысвяціў сваё жыццё стварэнню сучаснай нацыянальнай культуры. Так, па звестках даведніка «Хто ёсць хто ў Беларусі», 15 жніўня бягучага года Ігару Варашкевічу, лідару гурта «Крама», споўніцца 55 гадоў. З гэтай нагоды мы запрасілі Ігара да перадюбілейнай размовы.

— Вялікую частку свайго жыцця вы, Ігар, прысвяцілі музыцы. На жаль, названы даведнік не дае поўных звестак пра творчы шлях беларускіх артыстаў. Таму нашым чытачам найперш будзе цікава даведацца, колькі вы ўжо працуеце на беларускай рок-сцэне і ці памятаеце свой першы канцэрт?

— У гэтым годзе мне спаўняецца не толькі 55, але і 30 гадоў маёй афіцыйнай беларускамоўнай музычнай дзейнасці. Канцэртаў за гэты час адбылося шмат, таму першы канцэрт запомніўся не так выразна. Хутчэй за ўсё, ён адбываўся ў зале Беларускага дзяржаўнага тэатральна-мастацкага інстытута, дзе ў пачатку 80-х гадоў мінулага стагоддзя працаваў гурт «Бонда», у якім я спяваў з 1983 па 1989 год.

— Пасля «Бонды» вы працавалі ў гурце «Крама» — адным з самых тытулаваных у Беларусі. Раскажыце, якая ўзнагарода для вас асабіста была самай дарагой і памятнай?

— Гэта, безумоўна, наша «Рок-Карона» 1994 года. Памятаю цудоўную атмасферу гэтай першай айчыннай музычнай прэміі: прыйшло шмат аматараў маладога беларускага року, на гэтай «каранацыі» прысутнічаў тагачасны міністр культуры Беларусі А. Бутэвіч, кампазітар Э. Ханок і спявак В. Вуячыч. З рук арганізатараў мы ўпершыню атрымалі Вялікую рок-карону. Гэта, безумоўна, быў найлепшы ў гісторыі гурта «Крама» час!

Я на ўсе жыццё ўдзячны тагачаснаму дырэктару кампаніі «Дайнова» Адаму Палуховічу, які дапамагаў беларускім музыкам, і ўвогуле беларускаму

Ігар Варашкевіч на «Амбасовішчы-2012». Фота Анатоля Мяльгуй

Песні Свабоды ад «Крамы». Фота Анатоля Мяльгуй

незалежнаму мастацтву ў той цяжкі, але незабыўны перыяд! Наша «Рок-карона-94» у вялікай ступені і заслуга гэтага беларускага мецэната.

— За ўсе гады вашай працы ў гуртах «Бонда», «Рокіс» і «Крама» вам даводзілася супрацоўнічаць з рознымі музыкантамі. Хто з іх пакінуў у вашай памяці найбольшы след, паўплываў на вас як чалавек і музыкант?

— Ну, калі браць «Бонду», дык, безумоўна, адзначу ўплывы яркага і віртуознага музыканта, гітарыста Івана Маркава ды тагачаснага бубначы і самабытнага паэта-тэкставіка Сержука Кньшы, з якімі мы разам напісалі такія хіты, як «Служка Брэма», «Стэфка»... Калі казаць пра «Краму», то я вельмі ўдзячны ўсім хлопцам, з якімі працаваў і

працягваю працаваць такі доўгі час. Ну і, безумоўна, было вельмі прыемна супрацоўнічаць з вядомым расійскім блюзменам, лідарам гурта «Лига блюза» Мікалаем Аруцюнавым, які добра вывучыў нашу мову, і мы разам стварылі праект «Мікалай Аруцюнаў & The Blues Barbarians». Яго складам мы далі некалькі канцэртаў, запісалі па-беларуску кампазіцыю «Бяжы, хлопец». Таксама ў розныя часы моцна паўплывалі на мяне і шэраг замежных гуртоў і выканаўцаў, такіх, як Джымі Хендрыкс, Led Zeppelin, Free, Dire Straits, AC/DC, польскія гурты, якія ў 80-х утварылі плынь «музыкі млодай генерацыі» (MMG).

— Як ствараюцца песні і іх аранжыроўкі ў «Краме» — калектыўна альбо па накірунку

”

У вольны ад канцэртаў і рэпетыцый час працую над удасканаленнем тэхнікі ігры на электрычнай гітары, хаця гэта трэба было рабіць раней

вашага аўтарытэту? Ці патрэбная рок-музыканатам цвёрдая рука?

— Цвёрдая рука можа і не патрэбна, бо аўтарытарызм не спрыяе асэнсаванай творчасці. Але і анархіі ў камандзе не павінна быць, бо тады таксама нічога не атрымаецца. Значыць, каб гурт дасягнуў творчых мэтаў, трэба казаць пра звычайную дысцыпліну: удзельнікам гурта важна ў час і рэгулярна наведваць рэпетыцыі, удзельнічаць у агульнай творчай працы гурта, карацей, жыць яго патрэбамі, яго жыццём...

Што тычыць нашых песень, то практычна ўсе мелодыі пішу сам, словы потым дадаюць паэты, якія стала супрацоўнічаюць з «Крамай» — Наста Гулак, Зміцер Лукашук і іншыя. А вось апрацоўка тэм робіцца разам, хоць у апошніх альбомах гэтай справай у большасці займаўся наш гітарыст Сяржук Трухановіч.

— Ці магчымы сёння праект на перазапісу класічных кампазіцый гурта «Бонда», у якім вы доўгі час працавалі, і ці ёсць зацікаўленасць беларускага грамадства гэтымі кампазіцыямі?

— Не думаю, што такі праект патрэбны, бо час змяніўся настолькі, што гэта стала нікому не патрэбным. Да таго ж, і музыкантаў таго класічнага «бондаўскага» складу сабраць практычна немагчыма.

Мне больш даспадобы праекты кшталту «25 АБ-БА АР-КЕСТР'а», які разам з беларускамоўнымі дзеткамі і музыкантамі з Беластоцкыны выклікаў сапраўдны фурор на «Басовішчы-2014». У гэтым праекце, які рэалізаваўся дзякуючы ініцыятыве вядомага беластоцкага музыканта Юркі Асеннікі, удзельнічалі не толькі дзеці, але і музыканты з Беларусі — А. Памідораў, Л. Вольскі, ну і я. У выніку мы запісалі някепскі дыск, на якім разам з іншымі гучаць «бондаўскія» гіты «Служка Брэма» і «Стэфка».

— Цяпер стала модным наракаць на крызіс у беларускай рок-музыцы. На вашу думку, гэты крызіс сапраўды існуе? Калі так, дык у чым яго карані і ці ёсць рацыянальнае выйсце з такога становішча?

— Беларуска рок-музыка не раз зазнавала крызісы, таму што некаторым нашым музыкантам (часта таленавітым!) нестала мэтанакіраванасці, большасць з іх хацела атрымаць усё і адразу. Маю на ўвазе папулярнасць, канцэрты, грошы... Дадайце моўную неапаздасць: адны спявалі па-руску, другія — па-беларуску, а трэція намагаліся па-англійску (ці, дакладней, на «русліш» — нягэлай сумесі «Russian» і «English»). Вось, на маю думку, складнікі гэтага крызісу, які можна пераадолець толькі ўпартай творчай працай, удасканаленнем свайго выканаўчага майстэрства, цвёрдай пазіцыяй адносна роднай мовы. Па маім назіранням, ёсць маладзёныя каманды, якія мне падабаюцца менавіта гэтымі якасцямі. Маю на ўвазе гурты «Re1ikt», «Navi», «Nizkis»...

— Ведаю, што вы — чалавек шырокіх захапленняў і зацікаўленасцяў. А чым канкрэтна падабаецца займацца, калі вы вольны ад канцэртаў? Якую ролю ў вашым жыцці адыгрывае сям'я?

— У вольны ад канцэртаў і рэпетыцый час шмат працую над удасканаленнем тэхнікі ігры на электрычнай гітары, хаця гэта трэба было рабіць нашмат раней. Люблю турызм з рыбалкай, добрае кіно. У мінулым годзе нарадзілася мая ўнучка, якой хутка трэба будзе надаваць больш увагі і часу.

— Па афішах і па тэлеэкране можна заўважыць, што 55-годдзе свайго лідара гурта «Крама» вырашыў адзначыць ішэрагам канцэртаў. Адзін з іх адбудзецца ў рэстаране-бровара «Сябры» (вул. Кульман, 40). Якая праграма чакае вашых прыхільнікаў на юбілейным канцэрте?

— Я не збіраўся святкаваць сваё 55-годдзе, але калі атрымаў прапанову зрабіць канцэрт з гэтай нагоды, то згадзіўся. Хочацца зноў парадаваць сяброў і прыхільнікаў «Крамы» нашымі новымі песнямі і старымі гітамі. Няхай яны адпачываюць! Таму запрашаю вас, сябры, 30 жніўня а 19 гадзіне ў рэстаран-бровар «Сябры» на канцэрт гурта «Крама», дзе вас чакаюць шчырыя мелодыі і добры рок-н-рольны драйв!

Свежы подых кіно

Пятро КАМЕНЬ

Малады беларускі фестываль кароткамэтражнага кіно «Сінема Репетиум Mobile» ладзіць фестываль «БелКінаЛета СРМ-2015». Па вечарах пятніцы раз на два тыдні ў «чырвоным дворыку» за Нацыянальным гістарычным музеем адбываюцца прагляды ігравых, дакументальных, анімацыйных фільмаў ад сучасных беларускіх аўтараў.

Трэцяя фестывальная пятніца — 26 ліпеня — дазволіла шчыльна пазнаёміцца з творчасцю беларускага дакументаліста Ігара Чышчэні. Чацвёртая — 7 жніўня — была цалкам прысвечана ігравым кароткамэтражным фільмам Сяргея Каласоўскага. Ігар Чышчэня быў прадстаўлены пяцію дакументальнымі стужкамі, а таксама двума відэакліпамі. Адзін з фільмаў распавядае пра малавядомага беларускага паэта 1920–1930-х гадоў Віктара Казлоўскага, чый творчы лёс быў абарваны НКВС ды савецкай псіхіятрыяй у 1937 годзе. Фільм «Подых балот» — гэта экалагічна ангажаваны сацыяльны фільм, прысвечаны сучаснай меліярацыі беларускіх балот ды побыту вясковых жыхароў на тых тэрыторыях. Структурна ў фільме можна вылучыць тры сэнсавыя блокі: тэкставая інфармацыя аб асушэнні беларускіх балот дзеля эканамічна стратнай галіны торфаздабычы; характэрна ды прыгажосць беларускай багны; апаведы мясцовых жыхароў з бліжэйшых да меліяраваных тэрыторый вёсак пра іх лад жыцця, неад’емнай часткай якога было і ёсць балота ды збор журавінаў на тым балоце. Але, па сутнасці, вострасацыяльная гісторыя падаецца як паэтычная замалёўка аб (часткова) страчаным характэры прыроды. Сяргей Каласоўскі навучаецца ў Варшаўскай школе кіно. Прадстаўленыя ў праграме фільмы прэзентуюць хутчэй творчае развіццё ды сталенне, фарманне аўтарскага выказвання. Пяць ігравых стужак «Письмо», «Мечтая о Мексике», «Пари», «Пугач» і «Шепоты и крики Тани Б.» паказваюць гэтак сталенне творчай думкі ў храналагічным парадку. Што ёсць мастацкая праўда ў кінамаграфіе? Гэта супадзенне мноства фактараў, увязаных адзін з адным, якія і фармуюць цэласнае ўспрыманне фільма. Гук, святло на пляцоўцы, колеры ў кадры, ракурс сцэны, мантаж, сцэнар, акторская ігра. Безліч фактараў, якія служаць толькі адной мэце — данесці пэўнае мастацкае выказванне аб рэчаіснасці, расказаць гісторыю праўдзіва. Найбольш складанае — у гэтым і праяўляецца сапраўдны талент рэжысёра — перанесці на экран характар. Кіно бывае з кепскім колерам ды кепскім гукам, з няўцяжымнай апэратарскай працай, але ўсё гэта па вялікім рахунку толькі дапаможныя складнікі ў найвялікшай задачы кіно як мастацтва — паказаць драму характару. Фільмы Сяргея маюць колер, апэратарскую працу, мантаж, «дыханне» — чаргаванне гучных ды спакойных сцэн, акторскі ансамбль, музыку, але драматургія персанажаў усё яшчэ фармуецца, становіцца. Гэта не фільмы, у якія «верыш». Персонаж дзейнічае, развіваецца на працягу фільма, але табе — уважліваму глядачу — застаецца пачухаць патыліцу ды спытацца ва ўласнага паразумення: «І што, гэтак сапраўды бывае?!»

4-хвілінны эцюд «Письмо» распачаў праграму вечара. Цягнік, вёска, брэх сабак, снег. Чалавек (ролю выконвае музыка ды актор Ілля Чарапко-Сама-хвалаў) ідзе да хаты, ваколіцы якой іншы чалавек расчысчае ад снегу. Яны сустракаюцца позіркамі, ідуць у хату. Першы прамаўляе: «Мать умерла». Ягоны больш дарослы візаві прапапоўвае выпіць. Сын (як аказалася) устае ды прамаўляе поўны юначай агіды тост бацьку, п’е стопку гарэлкі, перадае яму перадсмяротны ліст ад маці ды выходзіць. Бацька маўкліва сядзіць на месцы. Сын па снезе сыходзіць у далячынь. Цітры. «Письмо» выглядае як спроба стварыць у кадры напружаную драматычную сітуацыю. Назваць яе ўдалай складана. Не зразумелыя ні персонаж бацькі, адзіная рэпліка якога за ўвесь фільм — прапанова выпіць, ні прычыны такой празмернай эмацыйнасці сына — актор у фільме не выглядае такім ужо юнаком. Зрэштты, складана апісваць уражанні ад фільма, які, на

што ігра актораў пакідае жадаць лепшага (нават Тая Б. далёка не ў кожнай сцэне выглядае пераканаўча), а таксама многія сцэны пакутуюць на недаробленасць. У цэлым гэта ўсё яшчэ спроба стварыць «арт-хаус». Асылка ў назве да шэдэўра Інгмара Бергмана фільму на карысць не грае. Гісторыя пра дзядзю «Пугач» (2015) адпраўляе глядачоў у 90-я гады. Халодная восень, калейка, дзеці гуляюць у «казаки-разбойнікі» на развалінах. Тут кожны мае шапку, як у 90-я, тут жуйка «Turbo» як аб’ект фетышу, тут самаробная стралялка пугач — усё гэта дастаткова ўдала пагружае ў атмасферу тых часоў. Дзеці бегаюць па непагадзі, тузаюцца, змагаюцца паміж сабой ды спазнаюць сапраўднае сяброўства і прыныповасць. Кульмінацыя стужкі — нялёгка маральны выбар — выратаваць флейту сябра ці стаць «вафлэй» да скону дзён... Фільм як кароткі ўспамін пра дзіцячую псіхатраўму. Бадай што кожны мае падобныя ўзгадкі з маленства, таму гэтая гісторыя будзе блізка многім. Заснаваная на асабістых успамінах, яна чапляе не толькі за кошт спробы рэканструкцыі эпохі 90-х, але і ўніверсальнасцю самога сюжэта. Па выніку, мы маем рэжысёра, у якога ёсць свая каманда, які дастаткова паспяхова засвоіў у Варшаве фармальныя аспекты кінамаграфічнага майстэрства, які няспынна развіваецца ад карціны да карціны. Падсумоўваючы абодва вечары, варта канстатаваць — у Беларусі нараджаецца новае кіно. Яшчэ няма прарыўных фестывальных фільмаў, але, магчыма, дзякуючы такім мерапрыемствам, як «БелКінаЛета СРМ-2015», у бліжэйшай будучыні мы пабачым бліскучыя фільмы ад беларускіх аўтараў, чыё сусветнае прызнанне мае пачацца на роднай зямлі. Наступны паказ адбудзецца 21 жніўня.

Фолк-фэст «Камяніца» пашырае кірмаш нацыянальнай культуры

Сёмы па ліку фолк-фэст «Камяніца» адбудзецца 5 верасня на тэрыторыі Музею народнай архітэктуры і побыту пад Мінскам пры падтрымцы ААТ «Банк БелВЭБ».

— «Камяніца» ўжо досыць даўно не з’яўляецца проста музычным фэстам. Гэта месца для сустрэчы ўсіх, каго цікавіць нацыянальная культура ў самых розных праявах, — распавядае каардынатар фэсту Сяргей Чэгрынец. — У мінулым годзе ў нас было каля 50 кропак народных промыслаў і забаў,

у гэтым годзе мы гатовыя без усялякай аплаты запрапанаваць яшчэ больш месца. Да ўдзелу ў кірмашы запрашаюцца ўсе, хто працуе ў рэчышчы беларускай нацыянальнай культуры: аматарскія і студэнцкія музычныя калектывы (другая сцэна), прадстаўнікі народных промыслаў (ганчары, пляценне, тэкстыль), візуальнага мастацтва (фатографы, дызайнеры, мастакі), культурных ініцыятыву (вывучэнне мовы, песень, традыцыйных гульняў). Заяўкі неабходна дасылаць да 25 жніўня на адрас kamyantsa2003@gmail.com з апісаннем, прыкладамі і кантактамі.

Фолк-фэст «Камяніца» быў заснаваны ў 2009 годзе і з таго часу нязменна адбываецца на маляўнічай тэрыторыі Музею народнай архітэктуры і побыту ў вёсцы Азярцо пад Мінскам (4 км за аўтарынак «Малінаўка»), дзе на вольным паветры можна пабачыць найбагацейшую ў Беларусі калекцыю драўлянай архітэктуры XVIII–XX стагоддзяў. Мерапрыемства збірае разам лепшых беларускіх фолк-артыстаў і замежных гасцей. У мінулыя гады на «Камяніцу» прыезджалі Алег

Скрыпка (Украіна), «ДахаБраха» (Украіна), Orkiestra Sw. Mikolaja (Польшча), Караліна Ціха і Бартэк Пальга (Польшча), «Іван Купала» (Расія), AhmedMaHlad (Чэхія) і шэраг іншых выканаўцаў. Музычная праграма гэтага года будзе абвешчана ў хуткім часе. Відэарэпартажы з мінулых фэстаў можна паглядзець на нашым сайце novychas.info. Сачыце за навінамі фестывалю: Facebook — <https://www.facebook.com/kamyantsa.festival> Vk — <http://vk.com/kamyantsa.festival>